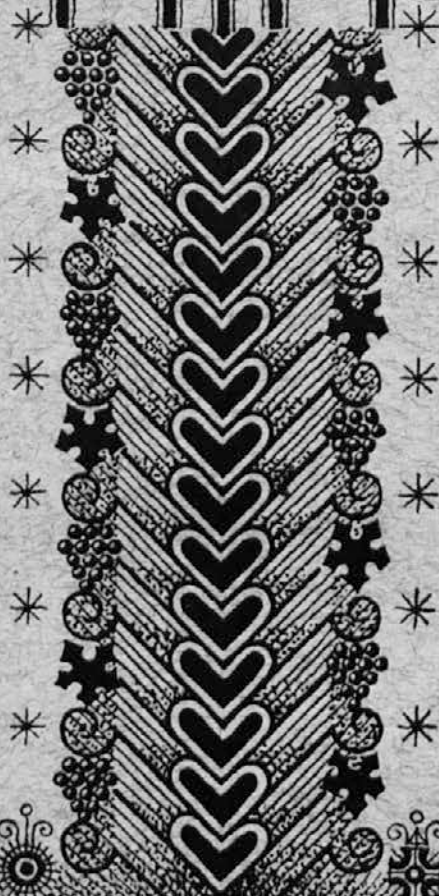

Poština plačana
v gotovini,

10/4-332

krat.

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

NOVEMBER

LETNIK II, ŠTEV. 3 ✓

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, II. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja prof. Ante Kordin.

Uredništvo: Ljubljana, Ulica Stare pravde 6 — Telefon št. 32—44.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišei Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 3. štev.:

Škof dr. Srebrnič: K prazniku Brezmadežne — 8. dec. — Tota pulchra es, Maria — Onim, ki imajo 18 let — Pier Giorgio Frassati — Dijakoni danes — Brezdomci — Molitev — Naše liturgično življenje — Kristus Kralj — Sv. Stanislav — O umetnosti — Brezmadežna — Matija Samodej — Iz »Obrazov« — Alfredova skrivnost — Po potih ljubezni — Kongreg. obzornik — Povsod Boga — Šah — Tekma — Slike.

Vse naj se pri Vas vrši v ljubezni

Pred zimo smo. Priroda je mrzla. Vsi brezdomci, vsi brez zaslužka in službe, vsi v pomanjkanju (milijoni in milijoni so po vsem svetu!) iščejo toplega ognjišča. — V Nemčiji se vsak dan »zakadi« ena stanovanjska hiša, pri nas se vsaj ena »zapije«. Sredstva bi bila. Česa manjka?

Ljubezni! Draga mi prijatelja, kongreganist in kongreganistinja! Za letošnjo zimo bomo morali tudi mi svojo ljubezen prezikusiti. V vsaki kongr. družini mora goreti večni ogenj ljubezni za bližnjega v pomanjkanju. Tvoje sreče naj se ogreje. Med svetovno vojno smo zbirali razne darove za ranjence in smo jih dijaki osebno delili po bolnišnicah. Danes so tisoči, ki jih srečavamo brez potrebne obleke in obutve, brez potrebnega kruha, vidimo jih, a grémo mimo. Nimamo ljubezni. In hočemo biti božji, in je Bog Ljubezen, pa ne vžigamo svojih src ob tem Ognju?

Žrtve! Ljubezni brez žrtev ni! V Italiji in Franciji je 280.000 bolnikov sklenilo en dan svojega trpljenja darovati za sv. očeta in misijone. Sredi trpljenja hočejo izgorevati ljubezni za sveto stvar. Katoliški akademiki v Rimu so se v postnem času odpovedali ka-

jenju, da so s to žrtvijo podprli načrte svetega očeta za razširjenje božjega kraljestva na zemlji. Po vsem svetu gre ta križarska vojska ljubezni, ki jo je pozval sv. oče in jo vodijo škofje, da vsi verni katoličani žrtvuemo od svojega, da dajemo ubožcem.

V vsaki kongregaciji naj se ustanovi karitativni krožek, ki bodi srce kongregacije. Kar moreš, si pritrčaj, da bo za tvojega tovariša, ali za ubožne družine! Morda bi s svojimi prispevki podpirali gotovo številno družin in jim osebno donášali potrebnih stvari. Za Miklavža in za božič pa priredite »večer ljubezni« in povabite najubožnejše in jih razveselite s svojimi žrtvami in darovi. Na sporedu naj bo pesem, igrica in bogato božično drevesce.

V Ljubljani je več dobredelnih zavodov in kuhinj za dijake. V neki dobiva 53 dijakov brezplačno kosilo in večerjo. Je to karitativno delo Vincencijeve konference in usmiljenih sester. Vršimo tudi mi dela ljubezni in naše geslo v tej zimi bodi: vsak dan se na ta ali oni način spomniti ubožcev in tega ali onega pridobiti za Kristusovo delo ljubezni!

Kongregacijski teater mora biti pravi izraz naše duhovnosti. Vsaka akademija naj bo klic po luči in ljubezni. Več veselja in življenjskega optimizma v naše prireditve! Uprava »Naše Zvezde« Vam nudi proti mali odškodnini sledeče igre: *Vitez naše ljube Gospe* (zelo učinkovit misterij; v predelavi tudi za dekliške vloge); *Človek ali posteljni Ave* (močno duhovna igra); *Sveta noč v zvoniku* (igro bomo priobčili v naslednji božični številki; v predelavi tudi za dekliške vloge); *Pribežališče grešnikov* (igra v dveh dejanjih za višjegimnazijce); *Zlata zvezdica* (dvodejanka za dečke, iz družinskega življenja); *Zvezdica* (v kraljestvu palčkov, socialno-karitativna, za dečke); *Moč ljubezni* (za višje-

gimnazijce, »kjer ljubezen, tam Bog«); *Vera — upanje — ljubezen* (alegoričen prizor).

Zborne deklamacije: *Pesem katoliške mladine* (v kongr. koledarju 1932/33); *Za Krista z Marijo* (v I. letn. »Naše Zvezde«); *Marija — novega sveta Gospa* (v 2. štev. II. letn.).

Kongregacijska kartoteka. V vsaki kongregaciji je potreben imenik članov po abecednem redu z raznimi osebnimi podatki. To se najlažje doseže s kartoteko. Zato je uprava izdala primerne tiskovine z vsemi potrebnimi rubrikami. 100 tiskovin na kartonu stane 18 Din, na papirju 12 Din. Te na navadnem papirju se lahko porabijo kot zglasnice za kandidate. V 3. štev. »Naše Zvezde« prilagamo za voditelje kongregacij po 1 izvod.

K prazniku Brezmadežne

Krški škof dr. Josip Srebrnič

„Vsa lepa si, o Marija, milosti polna...“ pevajo s Cerkvijo nepregledne vrste čistih src, ki se v topli ljubezni klanjajo Kraljici, spočeli brez madeža izvirnega greha.

Praznik Brezmadežne je dan življenja; velike odločne neupogljive volje; praznik mladosti, silne kot vojska, ki je za boj pripravljena. Ta značaj je dal našemu prazniku Bog sam, ko je v raji govoril: „Sovraštvo bom postavil med

teboj in ženo, med tvojim in njenim potomstvom...“

Žena, ki jo je Bog takrat v mislih imel, ima danes svoj praznik, ona je Marija. Nasprotstvo, ki nima mej in ki nikdar ne popušta, vlada med njo in kačo, med njo in peklom, med njo in grehom. Ona sovraži kačo, pekel in greh in tepta jih s svojimi nogami. Kjer je sovraštvo, tam gori v nasprotno smer ljubezen. Čim večje sovraštvo tem večja tudi ljubezen. Kjer te sile gospodujejo, tam življenje kipi; tam je neumorno snovanje; tam delo, tam volja za žrtve bez kraja.

Vse to gledamo v Njej, ki je vsa lepa in milosti polna. Ker je vsa lepa in milosti polna, zato je njeno življenje prekrasen odsvit one največje zapovedi: „Ljubi Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vseh svojih moči...“ in nadkriljuje v nedogled vse, kar zmorejo Serafi na nebu; prekrasen odsvit tudi zapovedi, ki je tej enaka: „Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe“, saj jo vrši proti tebi in meni in proti vsakemu človeku na način, kakor ga nikdar nobena mati na svetu v žrtvah za svoje dete ni v snu ne more zaslutiti. Ker je ona vsa lepa in milosti polna, zato vodi neizprosno borbo proti vsemu, kar stoji njeni ljubezni do Boga in do človeka na potu: proti peklu, proti sebeljubju, laži in grehu. Iz nje se izliva na vse strani samo mogočno življenje, neizmerna volja, ki se razteza do vsakega človeka in do vsake misli v njem, da mu proži mehke materine roke in mu pomaga na potih zemeljske bede a še bolj na potih proti Božjim bližinam. Zatorej ne sme ostati pogled na Marijo pri sladkem občutju; s pogledom na Marijo morajo tudi iz nas kipeti sile, ki Njo označujejo: ljubezen do Boga in ljubezen do človeka, ter odločna volja neizprosno odvracati in pobijati vse, kar je greh in kar vodi v greh. Isti pogled na Marijo nas na vse to prekrasno opozarja.

Marija, vsa lepa in milosti polna, je kakor dovršeno izbrušen kristal, ki se v lepoti bliska od vsake strani in nas vsaka njegova stran zasiplje z

barvami, da kar strmiš. V Lavretanskih Litanijah ti stopajo te barve delno pred oči. Prekrasne so!

Iz kristala Brezmadežne nam sije nasproti Tolažnica žalostnih, Zdravje bolnikov, Pomoč kristjanov, Pribežališče grešnikov — same barve, na katere se današnje generacije tako koprneče ozirajo. Kongreganisti, odkrivajte jim te barve in bodite apostoli Brezmadežne v službi ljubezni do bližnjega, kajti velika je njegova duhovna in materialna beda in raste bolj in bolj. Od oltarja nebeške Gospe odšel je sv. Alojzij na pota take ljubezni, dokler jih ni idealno lepo zaključil v službi bolnikov, ki so kuge umirali; iz Marijine cerkvice je sv. Frančišek Asiški zrastel v reformatorja svojega časa; sv. Dominik je od Marije prešel v apostola proti krivoverstvu; bl. Ivan Bosco je z Marijo Pomočnico pričel reševati moderne probleme mladinske vzgoje; sv. Vincencij Pavelski po Mariji moderne probleme bede vseh vrst. Brezmadežna hoče apostolov, hoče vojske polne mladosti in volje za pomoč proti bedi, za nesebično borbo proti grehoti in neznanju. Kongreganisti ste poklicani, da to vojsko formirate.

Iz kristala Brezmadežna odseva tudi *Sedes sapientiae* — Sedež Modrosti. Ona je svetišče modrosti, ne samo radi tega ker se je po njej večna Modrost učlovečila in je v njej stanovala kot v svetišču, ampak tudi radi tega, ker jo čednost in dar modrosti v najpopolnejši meri odlikujeta. Njo diči sveto bogastvo neizčrpnega suverénega znanja o Bogu, o Kristusu, o Cerkvi, o človeku, o človeški družbi in o stvarstvo sploh, in o vseh odnosih, ki vladajo med njimi! Kdo je bolj poklican, da se na tem polju Brezmadežni bliža, kol dijak-kongreganist? Dandanes se opaža v svetu usodna nevednost v vseh rečeh, ki se tičejo Boga, svrhe človeka in njegovega življenja. *Sedes sapientiae* — Brezmadežna pozivlje, da si iz krščanskih virov kupište znanje vprav v teh rečeh. Veliko je to polje, in trdega dela treba in mnogo volje se zahteva, predno postaneš borec z orožjem znanja, kakor ga veliki interesi Sv. Cerkve in ljubezen do trpina človeške družbe danas pričakujejo. Toda kje naj Cerkev in bedni bližnji išče pomočnikov in borcev, ako ne pri onih, ki Brezmadežni sledijo?

Nebeško lepi kristal Brezmadežne nam razodeva tudi, da Marija ni samo Kraljica devic, najviši vzor svetega čistega devišstva in zaščitnica vsakega srca, ki se za čistost in devišstvo svoje bori, ona je tudi Mati Božja in kol taka postavljena v one višine sijaja in dostojanstva, za katere človeški jezik ne bo nikdar mogel najti izraza. In vendar je Ona na prestolu tega dostojanstva prežeta najgloblje zavesti, da je sredi njega samo dekla Gospodova, ki živi in uživa v tem, da se ravna po besedi Njegovi. O kako si vsa lepa in milosti polna, Brezmadežna, ki si Mati Najvišjega in v tem dostojanstvu tako nepopisno ponižna, da gledaš v sebi pred Bogom in pred ljudmi samo skromno deklo Gospodovo! Da, da, kar je nemogoče pri Tebi je resnica-vsaka, tudi najmanjša sled sebeljubja je od Tebe izključena! Neizprosno sovraštvo je med Teboj in med njim. Sebeljublje je zavelo naše praroditelje na odpor proti Stvarniku, sebeljubje v svojih raznih oblikah podžiga danes človeka proti njemu in je krivo, da je družba tako nemirna, nezadovoljna in nesrečna. Ne moreš radi tega Brezmadežne odkritosrčno in mirno častiti, ako ob Njeni strani sebeljubja v sebi ne sovražiš in ga dan za dnem iz sebe ne trgaš!

Praznik Brezmadežne je dan življenja; velike odločne neupogljive volje; praznik mladosti, silne kol vojska, ki je za boj pripravljena! Tako sem na početku zapisal. Tako je! Dijaštvo, ki pred premilo sliko Nje, ki je vsa lepa in milosti polna, govori in prisega: „Danes izvolim tebe za svojo gospo, zaveznico in mater. Trdno sklenem, da ti bom vedno zvesto služil . . .“ sprejema s tem tudi veliko poslanstvo, da postane vojska, prežeta

ljubezni do Boga in Cerkve in Sv. Očeta, prežeta tudi ljubezni do bližnjega v njegovi stiski in bedi ter radi tega sposobna, da z orožjem znanja ponižno in nesebično in neizprosno vodi borbo za pota v velike dobe, ki se pred našim duhom odpirajo. Zato pa naj ta mladost peva Mariji pesem hvaležnosti in zvestobe: Ti slava Jeruzalemu, Ti veselje Izraelu, Ti dika narodu našemu!

Krk, dne 3. nov. 1932

† Josip, škof

Kongreganisti vsega sveta, združite se!

Wien, 29. X. 1932

O našem lepem in velikem načrtu Vam sporočam. V Ameriki sem se dogovoril z voditelji kongregacij, da bomo na sveti večer (24. decembra 1932) iz vseh dežel poslali sv. Očetu brzojavko, v kateri bodo sporočali kongreganisti raznih narodnosti, da darujejo papežu kot božični dar tri sv. maše, tri sv. obhajila in tri druga dobra dela. Mogoče bi tudi Vi, prečastiti, ta načrt v svojem listu objavili. Kongreganisti naj v adventu darujejo za sv. Očeta tri sv. maše, tri sv. obhajila in tri dobra dela.

Natančno 24. decembra pošljite sv. Očetu brzojavko s sledečim besedilom: „Združeni s kongreganisti vsega sveta pošiljajo člani dijaških kongregacij v Sloveniji (Jugoslaviji) Vaši Svetosti za božični praznik darilo treh sv. maš, treh sv. obhajil in dobrih del.“ Enake brzojavke bodo prišle 24. decembra tudi iz vseh drugih dežel v Rim in sv. Oče bo gotovo zelo vesel. Po božiču lahko pošljete še seznam vseh kongregacij, ki so se udeležile tega božičnega darovanja.

To vabilo sem poslal vsem vrhovnim voditeljem kongregacij v Evropi. Razen tega se bo pridružila tudi Amerika, Kanada, Južna Amerika, Afrika, Kitajska, Indija in Avstralija.

Prosim, spominjajte se me v molitvi. Marijanski pozdrav.

Franc Ks. Weiser S. J., vrhovni voditelj DMK v Avstrijski republiki.

Poziv velja tudi nam. Vse dij. kongregacije naj se z ljubeznijo odzovejo, nostra res agitur — za našo stvar gre, izvršimo veliko skupno nalogo, ki nam jo nalaga bridkost časa in naša katoliška zavest.

Do 20. decembra pošljite na N. Z., da ste častno izvršili delo ljubezni. Gotovo in vsi!

Vodstvo DMK v Sloveniji

8. december

Brezmadežna naša Gospa in Vodnica!

Tvoj praznik je tudi slavje naše mladosti in vernosti in čistosti. Tudi letos bomo obhajali slovesno ta dan kot lani. Duhovno se bomo pripravljali v tibi tridnevnic pred praznikom od 5. do 7. XII., sveti in čisti bomo stopili pred Te v jutro Tvojega odličja brezmadežnega spočetja in pela bo duša in gorelo bo sree, ko bo prišel v nas Tvoj in naš Gospod, Bog Jezus Kristus. Mi hočemo k Njemu, vodi nas Ti.

Tudi javno moramo pokazati kako ljubimo Kristusa in Marijo: v slavnostnih zborovanjih, v akademijah in prireditvah. Sestavite načrt! Naj ves svet izve, kdo in kako smo Tvoji. V vseh gimnazijskih mestih naj zaplapola marijanski kres molitve in skupne lepe ljubezni za Materin praznik.

Vodstvo DMK

Tota pulchra es, Maria!

Vsak 8. december me je pozdravila brezmadežna Marija v obliki nagovorov, pridig, opisov in navduševanj zanjo. Živo se spominjam teh 8. decembrov. — Vnaprej sem vedela, da me čaka na Njen dan govor o Njenih čednostih in odlikah. Računala sem s tem in se nisem veselila. Splašena in radi dolgočasja, ki se je v meni dramilo, nekako skrušena sem poslušala slavospeve Mariji. Z opisi, polnimi meni tujih pojmov, nikakor nisem vedela kaj početi. Vse sem dobro slišala, kar so o Mariji povedali, pa nisem mogla do Nje. Vedela sem, da je nekje lista Marija, ki bi jo mogla imeti rada, pa je nisem mogla najti. Verjela sem, da je lepa, pa Njene lepote nisem mogla ugledati. Nekje daleč je bil lik, skonstruiran iz samih čednosti in krasot; vedela sem, da je to Marija, pa nisem razprostrla rok k Njej. Vznenmirjala me je. Tam je bila, da! Tam je bila. Pri meni je ni bilo . . .

Nekoč pa, ko sem ležala v bolnici, operirana na očeh, izmučena in vsega naveličana, je prišel 8. december: iz gnusov tega življenja sem slegnila roke k Njej. In, glejte, to moje hrepenenje jo je priklicalo. Prišla je — v moje, v moje življenje!

Od tedaj mi je znanka. Osmi december je samo Njen god, samo en dan v letu, ko Ji nesem čestitke, — Ona je moja vse dni. Dobro Jo poznam, mnogo Nanjo mislim, moje oči so vsak dan pijane Njene lepote. Kadar kdo pripoveduje o Njej in Njeni lepoti, poslušam pozorno; toda besede so mi prazne kakor mi je bilo prazno nekdanj ob Njej srce. Skozi vse besede sije Ona — kakor čudež, prelep za ta svet.

Zadnje dni oktobra je minulo leto, kar sem nekoga smrtno žalila. Letos sem mu za ta dan nesla šopek vrtnic, zadnjih, nepopisno lepih. Ko sem vrtnice dala, da bi zame prosile odpuščenja, so mi rekli, da ne vedo, čemu naj bi bile — —

Tedaj mi je prerezala dušo strašna, strašna, strašna bolečina: nimam doma na svetu . . .

Nekaj dni nato pa je prišla minuta, ko bi naj dala drugemu človeku košček zemske sreče. Tedaj me je kakor vroč val zalila zavest Marijine bližine. In nisem dala človeku zemske sreče in z njo nekaj svoje večnosti —; Marija je prišla s svojo lepoto in me je očevala. Tedaj sem začutila, da bi na Njenem srcu mogla najti dom . . .

Dom — kaj je dom? Ljubezen? Dobrota? Udobnost? Ugodje? Mir? Mislim, da je dom tisto, kar nezavedno in hrepenenče iščemo, kadar smo potrebni notranje harmonije. Tisto, kjer sebe najbolj najdemo.

* * *

Marija! Ti, ki si vsa lepa! Poglej, nimam rok, v katerih objem bi se stisnila kakor dete in bi pozabila, da sem sama. Nimam oči, iz katerih bi se miru napila. Nimam srca, ki bi održalo, da bi se nanj naslonila in bi bila in bi ostala doma, oh — —

Nimam, Marija! Ko pa sem Te zadnjič začutila v trenutku, ko sem bila sama in nisem vedela, kaj naj storim, — ko sem čutila Tvoje življenje, ki bi me moglo voditi, me je objela gorkota vso: Marija mislim, da bi mi mogla biti dom Ti.

Marija, brez madeža! Poglej, moje roke so se spet k Tebi sprožile. Hrepenenje . . .

Marija, brez madeža! Vem: bila bi čista, ko bi bila v Tebi doma. Tvoja lepota bi me stražila.

Marija, brez madeža! Ti bi mogla biti moj dom.

— a.

Onim, ki imajo 18 ali več oz. manj let

S kratko besedo bi rad mnogo povedal. Podal bi rad kaj takega, kar bi lahko vsakdo vtaknil v svoj žep — za spomin in za srce — da bi bil nov cekin v skrinji njegovega bogastva. Ne bom koval lepih fraz, tudi sedaj ne, ko slavimo osemnajstletnega svetnika, čigar življenje je bilo ena sama lepa pesem. Pesem je bila, ki je le prehitro utihnila. Pa kaj pravim, saj ni utihnila — za večnost je Stanislav živel, in večnost ne umre nikdar. In iz te večno mlade in večno lepe pesmi bi rad zajel nekoliko zvokov — in močno želim, da bi odjeknili v tvoji duši, kongreganist!

O sv. Stanislavu pišejo in govore, da je bil sam angel božji. Jaz pa pravim, da ni bil angel, temveč fant iz mesa in kosti kakor ste vi. Naši svetniki niso pravljlična bitja: hodili so po tej naši zemlji, vdihavali taisti naš zrak in borili se s težavami, katere poznamo tudi mi. Stanislav - angel? Ko je sedel za svojimi šolskimi knjigami in zvezki in domačimi nalogami, ne vem, če bi ga prepoznali izmed njegovih sošolcev . . .

Podoben je nam, pa le ne popolnoma. Je namreč čuden otrok, ta Stanislav! Čujte: Stanislav omedli, ko sliši nesramežljive, grde besede . . . . O, mi pa ne tako! Zavoljo takšnih »malenkosti« ne padamo v omedlevice. In kaj naj rečem o naši srednješolski mladini izven kongregacije? Za mnoge velja bridka izpoved sv. Avguština: Pudeat nos non esse impudentes — sramujmo se, če nismo dovolj nesramni!

In če bi takšni-le junaki zagledali svojega brata Stanislava med seboj, lahko si mislimo, s kakšnimi pozdravi bi ga obsuli. Hej, Kostka, že medliš, ko to slišiš? Glej, mi pa ne, smo pač močni! . . . Močni? vprašam jaz, in Stanislav mar šibak? Šibak, ko je pa takšna volja in moč v njem, da takšne v vas še sledu ni! Imel je svoje ideale in cilje in za njimi je šel neomahljiv kot hrast in odločen kot mož. Pokvarjeni rcd ga zasmehuje, Stanislav ga pomiluje: Ne za trohljivo in minljivo, za nesmrtnost smo rojeni . . . Vabila je Stanislava zvezda poklica v toliko osovraženi jezuitski red: fant se je z oblubo zavezal, da bo peš hodil če treba do kraja sveta, dokler ne pride do cilja. In šele ko je prehodil dvesto tisoč milj se mu je želja izpolnila . . . Kje ste vi, poulični in promenadni blede junaki, da se merite z njim? . . .

Kongreganisti, zdi se mi kakor da vas gledam pred seboj, vaše oči me izprašujejo: odkod ta moč? Vem, tudi v vas je želja — nikar je ne tajite! — tudi v vas je želja za močjo; saj kjer je mlado življenje, tam je hrepenenje po rasti in moči. Odkod torej moč? — Poslušajte: v ljubezni je moč! . . . V zvesti ljubezni do božjih poti in ciljev, katere ste si izbrali. Ljubimo jih, ljubimo, bratje, ker močna kot smrt je le ljubezen.

Zapomnimo si: vztrajne moči nam ne bo dala niti prisiljena vzgoja, niti zgolj vnanja, plitka navada, ampak spoznanje in ljubezen nadzemskih, resničnih dobrin. Kdor k tej ljubezni vzgaja srca, resnično vzgaja, in kdor to ljubezen seje, sme upati na dobro žetev. Na tej ljubezni večnih idealov je bil Stanislav bogat, in zato je bil zares bogat, in zato je sovražil iz dna srca vse nizko in grdo, vse motno in minljivo, in ljubil iz vse duše vse svetlo in jasno, vse čisto in lepo in neminljivo. — Fantje, svojemu bratu Stanislavu podajmo roko: ko se danes razliva umazanost preko mnogih ust, kakor se razliva blatna voda ob povodnji iz strug na ceste, iz cest v domove — bodimo jez, ob katerem se bo motni val razbil! Sv. Stanislav, prosi za nas!

Toda vi hočete bččas zadnji odgovor in vprašujete: odkod pa ta močna in zvesta ljubezen v Stanislavu? Nisem v zadregi in takoj odgovarjam: nebeška Mati, Mati lepe ljubezni, mu jo je dala. Nasula mu je v naročje vse

polno nebeških rož. Ker je njo ljubil, je ljubil tudi vse, kar ona ljubi: svoje misli in želje in svojo ljubezen mu je vlila v srce. Tudi svoje milostno Dete mu je darovala. In ni mogoče, da kdo njo ljubi in njeno božje Dete v rokah nosi brez svetega ognja v srcu — — — Je li ta ljubezen v nas in se zavedamo vsak dan svoje svete zaveze s svojo Gospo? In prejemamo kakor Stanislav iz njenih rok božje Dete, vsak teden, vsak dan? In Stanislav je naš dragi brat, s katerim se razumemo in skupaj držimo? — — —

Pozdravljena, naša Gospa! — Razumemo, da nič čudnega ni, da je Stanislav ljubil vse lepo in vzvišeno, in sovražil vse nizkotno in podlo. In nič čudnega ni, da je bil neomahljiv kot hrast in odločen kot mož, čeravno je bil fant iz mesa in kosti kakor smo mi. In zato nič čudnega ni, da je vse njegovo življenje ena sama nebeška pesem z zemeljskih poljan. Fantje, bo li odjeknila v dušah naših?

V. M. Vrtovec, S. J.

Pier Giorgio Frassati

Bilo je leta 1925.

V salezijanskem mednarodnem bogoslovnem semenišču v Turinu sem končal drugi letnik bogoslovja. Delali smo duhovne vaje in se pripravljali na svetoletno romanje v Rim. 4. julija — bila je sobota — stopi po večernih molitvah pred nas ravnatelj zavoda in pove: »Prof. Cojazzi mi je telefoniral, da je pravkar umrl Pier Giorgio Frassati.«

Kako? Pier Giorgio umrl? Tistega brhkega, vedno veselega, skoraj bi rekel razposajenega mladega fanta, ki je bil duša katoliških akademskih organizacij, ni več? — In vendar! Cojazzi je telefoniral. On že ve. Saj je bil njegov profesor in je živel z njim v najiskrenejših odnošajih.

Spoznal sem Pier Giorgia pred dobrim letom. Bilo je 4. maja 1924. Ves Turin je slovesno sprejemal svojega novega škofa, poznejšega kardinala Gamba. Tovariš, Nemeč po rodu, me je opozoril: »Glej, onile akademik, prvi v častni četi na škofovi levi, je Frassatijev sin.«

Meni ime Frassati do takrat ni nič pomenilo.

»Frassatijev? Kdo je Frassati?«

»Ne veš? Senator je in ...«

»Pozneje mi poveš«, sem prekinil tovariša. Vso pozornost sem hotel osredotočiti le na novega škofa, ki je bil že tik pred nami.

Po slovesnem opravilu v stolnici smo duhovščina in bogoslovci spremili novega škofa do stopnic pred cerkvijo. Na trgu mu je akademska mladina burno vzklikala. Škof je vstopil v avto in akademiki so avto vlekli ter porivali do škofovega dvorca. Zopet sem videl onega fanta, na katerega me je malo prej opozoril tovariš. Dajal je svojim drugom povelja in vodil ta slavnostni »prevoz«.

Domov grede sem vprašal tovariša: »Kaj je s tistim akademikom Frassatijem?«

»Bil je v Nemčiji. Tudi v našem zavodu v Essenu je bil nekaj dni. Od tam ga poznam. Njegov oče je senator, lastnik in glavni urednik »Stampe«. Pred leti je bil italijanski poslanik v Berlinu, a po fašističnem pohodu v Rim l. 1922. je podal ostavko.«

»Stampa« je vendar najizrazitejši liberalni dnevnik v vsem Pijemontu. Če je oče njen lastnik in urednik, kako pride sin med katoliške akademike?«

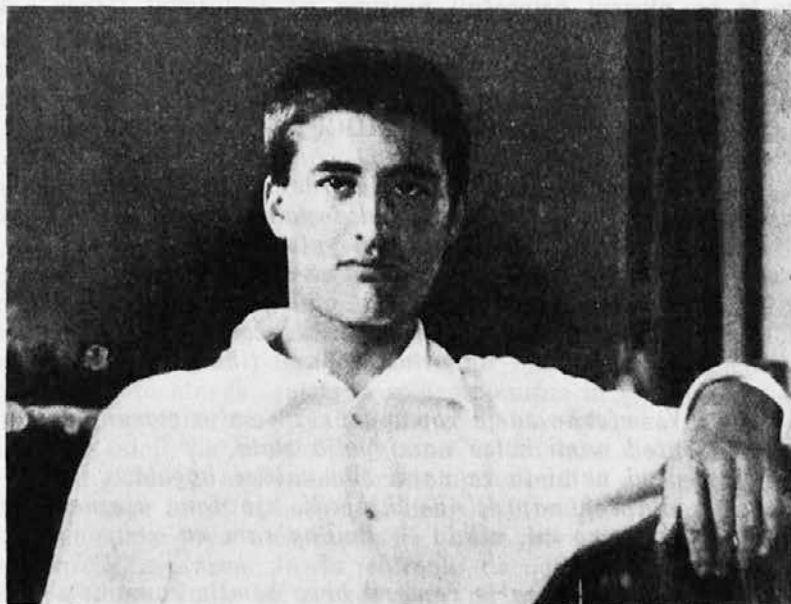
»Še bolj se boš začudil, če ti povem, da je ta akademik med najbolj agilnimi kolporterji »Momenta«¹⁾. Po cele kupe ga prinese ob nedeljah pred župno cerkev v Crocetti in ga deloma proda, deloma zastonj razda.«

¹⁾ »Momento« je bil takrat izrazito katoliški dnevnik.

Tako sem Pier Giorgia spoznal.

V drugič sem ga videl neki četrtek popoldne. Ob četrkih smo imeli bogoslovci sprehod. Tisto popoldne sem šel z nekaterimi tovariši v Valsalice, kjer je bil takrat don Boscov grob. Nekoliko sem na grobu pomolil, nato sem se sprehajal po hodniku nad nagrobno kapelico. Na prostranem dvorišču spodaj je ležala posekana platana. Na njej je sedela gruča veselih fantov. Sredi med njimi prof. Cojazzi, idejni voditelj turinskih katoliških akademikov. To je bila razgibana družba! Peli so in si pravili dovtype, da je bila vsa dolina naokrog polna njih petja, smeha in krohota. Najživahnejši med njimi je bil Pier Giorgio. Na izkopenem plataninem štoru se je razkoračil in taktiral med petjem.

Sestnajstletni Pier Giorgio

Če sem do tedaj Pier Giorgia cenil le bolj zaradi visokega socialnega položaja Frassatijeve rodbine in ker se je s svojim globoko verskim prepričanjem tako kričeče odražal od svetovnega nazora svojega očeta, sem ga zdaj vzljubil zaradi njegovega veselega značaja.

Še sem ga nekajkrat videl. V procesiji Marije Pomočnice in ob drugih prilikah sem strmel nad njegovo iskreno pobožnostjo. Slišal sem praviti o njegovem požrtvovalnem udejstvovanju v Vincencijevih konferencah in v tako zvanih »evangeljskih krožkih«. Čim večkrat sem ga videl in čim bolj sem ga spoznaval, tembolj sem občudoval njegove vrline. Saj je Pier Giorgio s svojimi odličnimi krepostmi vsakega, s katerim je prišel v stik, naravnost očaral.

In to ne samo v življenju, tudi po svoji smrti.

Prof. Cojazzi je v marcu l. 1928. izdal njegov življenjepiš. Prva izdaja — 10.000 izvodov — je bila v treh mesecih razprodana. V juliju istega leta je izšla druga in v novembru že tretja. Do zdaj je te knjige prodane 60.000 izvodov, kar je tudi za Italijo rekordno število. Samo Papinijev »Kristus« jo v nakladi prekaša. Raznih krožkov in konferenc z imenom P. G. Frassati se je ustanovilo do junija 1931. skupno 250.

Tudi drugi narodi so Pier Giorgia z navdušenjem sprejeli. Nemci imajo o njem kar dva življenjepisa. Poljski prevod je doživel že drugo izdajo, francoski je izšel letos, angleški in španski sta v tisku, madžarski se pripravlja.

Slovenci smo Pier Giorgia do zdaj le malo poznali. Po naših kongregacijah so voditelji govorili o njem in semtertja se je katera Vincencijeva konferenca zanj zanimala. Zdaj pa je v tisku njegov slovenski življenjepis. Dal Bog, da bi ta knjiga tudi med Slovenci storila veliko dobrega!

Pier Giorgio Frassati je že od sv. Stolice imenovan služabnik božji in se mu priporočajmo v molitev. (Usmiljeni Bog, ki si s svojo milostjo hotel ohraniti sredi nevarnosti sveta svojega služabnika Pier Giorgio Frassatija, čistega po srcu in gorečega v ljubezni, ponižno te prosimo: usliši naše prošnje in če je v tvojih načrtih, da bo proglašen za blaženega, izkaži nam milosti, za katere te po njegovi priprošnji prosimo po zasluženju Jezusa Kristusa.)

Dr. Fr. Blatnik

Brezdomci

*V večerne zarje romarji brez zemlje romamo:
na levo in na desno polja zlata;
na levo in na desno žita valové bogata.
»Naprej, naprej!« nas revne romarje pode:
Nikogar ni, ki lajšal težko bi gorje,
nikogar ni, ki trudne nam bi vzal roke,
nikogar ni — le žalost z nami tiho gre —*

*V večerne zarje romarji brez zemlje romamo:
pred nami in za nami polja zlata,
pred nami in za nami žita valové bogata.
»Naprej, naprej!« — kje cilj, kje dom, kje naše je poljé,
ne vemo mi, nikdo — le Bog sam ve —*

*V večerne zarje romarji brez zemlje romamo:
Nekje v večer ta hip zajokal je nekdo —
Morda na dušo mu je bolno stopil kdo?
Morda boli ga misel težka — na nebo?
Morda pa sam, kot mi, brez želj, po cesti prazni roma
in nima sester, nima bratov in ne polj ne doma...*

Slavko Joža Žabkar

Molitev

*Mati, mi smo rudokopi,
zlato rudo kopljemo:
v Tvojem zlatem rudokopu,
v Tvojem srcu kopljemo.*

*Neizčrpni so zakladi
neizmernih globčin;
v teh zakladih in prepadih
bil je rojen božji Sin.*

*Ti razgrinjaš nam globine
Jezusovega Srca,
Ti njegovih si zakladov
Čuvarica in Gospa.*

*Naj po Srcu Tvojem svetem
s čistim srcem služimo
Srcu božjemu, da večno
z Njim se v Eno združimo!*

Ivan Medič

Naše liturgično življenje

3. Cerkvena molitev.

(Dalje)

V molitvenem življenju Cerkve vidimo predvsem, kako ima Cerkev svojo molitev-brevir razdeljeno na ves dan. Nekaj, ko se začne daniti, potem ob zori, potem 4 krat med dnevom, proti večeru in ko nastopi noč. Tako je ves dan prepleten z molitvijo, človek je ves dan v milosti polnem občevanju s svojim Bogom. Tako naj bo tudi naše molitveno življenje. Red naj vlada v njem; molitev ob gotovih časih in prilikah dneva, tako da je tudi naš dan prepleten z molitvijo z občevanjem z Bogom. Vem, da se včasih mlademu človeku tak red hoče zdeti kot nekaj okostenelega, kar ovira srčno molitev in jo napravlja za zgolj zunanji mehanizem in formalizem brez vsakega doživetja in vpliva. Človek naj moli, kadar čuti za to potrebo, nagib, veselje. Gotovo le moli, ko te srce samo od sebe kliče k molitvi, saj so to posebno blagoslovljeni trenutki našega življenja, a kljub temu je potreben red, je treba, da imamo določene čase za molitev, to pa zato, ker bi se drugače lahko zgodilo, da bi celi dnevi in še več našega življenja ostali brez molitve, brez občevanja z Bogom, v našo največjo škodo, ki bi utegnila za našo vero to življenje postati celo usodna.

Drugi očitek zunanjega mehanizma in brezdušnega formalizma izvira iz tega, ker se cerkev in tudi njeni verniki v svojem molitvenem življenju poslužujejo določenih molitvenih obrazcev ali formularjev. »Človek«, tako pravijo mnogi, »naj se s svojim Bogom pogovarja prosto, kakor mu pač pride in privre iz njegovega srca«. Na vsak način je taka prosta molitev, v kateri se človek z Bogom pogovarja s svojimi mislimi, svojimi čustvi in z besedami, nekaj idealnega, saj je to gotovo resnična in res doživeta molitev. Tako so molili svetniki in je bila njihova molitev globoka in široka kakor morje in je le želeli, da bi bilo med nami veliko take molitve. A pri vsem tem so vendar določeni molitveni obrazci upravičeni in celo potrebni. Nismo vsi svetniki z onim bogatim božjim življenjem in veliko ljubeznijo do Boga. Kolikokrat smo tako brez vseh misli, ki bi nas povzdignile k Bogu, kako so naša srca mrzla in prazna. In tu je treba, da od drugod dobimo misli, ki nas vodijo k Bogu. In to se ravno zgodi na molitvenih obrazcih. Zato je Kristus sam podal za svoje vernike do konca sveta tak molitven obrazec, zato je Cerkev začela svoje molitveno življenje izražati v molitvenih obrazcih. Seveda nekaj je treba pri teh obrazcih: proučiti jih je treba; prodreti v njihovo vsebino, vmisliti se v čustva, ki so vanje položena, pri ustni molitvi na to misliti, pa jih bodemo z zadovoljstvom in velikim pridom uporabljali. In s tem bodemo tudi velikokrat spoznali, da so njihove misli neprimerno globokejša in čustva veliko bolj prisrčna, kakor pri molitvah, ki si jih mi sami tvorimo. In se ni čuditi! Saj nam ti obrazci razodevajo molitveno življenje samega božjega Sina in največjih krščanskih duhov, saj so usednina mnogih krščanskih stoletij, milijoni src so se ob njih dvigovali k Bogu, zakaj potem za nas ne bi imeli vrednosti. In še nečesa ne pozabimo. S temi molitvenimi obrazci molijo še danes milijoni krščanskih src. In z njimi se tudi mi pridružujemo verskemu katoliškemu molitvenemu občestvu; če jih zametujemo se izključujemo iz tega molitvenega občestva.

4. Pravi namen molitve.

Gotovo molitev ob določenih časih in po določenih molitvenih obrazcih lahko postane mrtev mehanizem in goli formalizem, a ni, da bi morala to postati. In da ne postane, naj bo velika skrb v našem molitvenem življenju. In zopet nam kaže cerkveno molitveno življenje pripomočke zoper

to, ko nam kaže namene, iz katerih naj molimo. Velikokrat, reči moram, navadno smo mi pri svojih molitvah silno malenkostni in se vrtimo v zelo ozkem krogu. Vidimo samo svoje zadeve, večkrat še celo samo časne in radi njih se k Bogu zatekamo; drugače sploh ne vemo, čemu naj bi molili. Cerkveno molitveno življenje nam kaže še vse druge namene, radi katerih naj bi molili. Iz cerkvenih molitev je jasno, da naj bo molitev češčjenje božje, ko Boga priznavamo za svojega Stvarnika, ko ga poveličujemo radi njegovih popolnosti. Cerkev temu zvišenemu namenu posveti en del svojih molitev namreč hvalnice. In če je naša prva naloga, ki jo imamo kot ustvarjena bitja ta, da slavimo Boga, bi morali to nalogo predvsem pač v svojih molitvah vršiti. Koliko vsebine bi s tem n. pr. dobila naša jutranja molitev, ki jo opravljamo vsak dan, ko se zbudimo k novemu življenju, ki naj bo vse povelečevanje božje. Drugi namen molitve, ki nam sveti iz cerkvenega molitvenega življenja, je zahvaljevanje za božje dobrote. Če se zamislimo v to, kako vsak dan mi in vse stvarstvo živimo v morju božje ljubezni in dobrot, če še posebno mislimo na dobrote v nadnaravnem redu, ali ne bo prišla iz naših src iskrena zahvala Bogu, posebno zvečer, ko gledamo na božjo ljubezen preteklega dne in n. pr. takrat, ko molimo Angel Gospodov. Nas uči cerkveno molitveno življenje, da naj s svojimi molitvami zadostujemo za žalitve, ki mu jih prizadevamo mi in drugi. Koliko vsebine bi zopet misel na ta namen dala naši molitvi zvečer in ob posebnih molitvenih prilikah. In je četrtič v smislu cerkvenega molitvenega življenja molitev prošnja, s katero priznavamo vso svojo odvisnost od Boga. In kakor je iz cerkvenih molitev razvidno, naj bi bila naša prošnja molitev predvsem goreča prošnja za božje kraljestvo, za božje kraljestvo v nas in v vsem svetu. Prošnja za božje kraljestvo v nas. Kdor je enkrat vsaj nekoliko se zavedel sreče božjega kraljestva, kdor ve, s kakšnimi bolečinami se v nas kraljestvo božje poraja, kakšne so njegove ovire, kako lahko ga človek izgubi, ta se bo v iskreni molitvi, kakor nekdanji oče Jakob, boril z Bogom in ne bo odnehal prej, dokler si ne bo božjega kraljestva v svoje življenje premolil. In ko bi mislili večkrat na potrebe in predvsem dušne nevarnosti drugih, tistih, ki živijo okoli nas, na potrebe vse Cerkve, da, vsega človeštva, koliko vsebine bi dobile naše molitve, kako iskrene bi bile.

5. Meditacija.

Pri zunanjem poteku cerkvenega molitvenega življenja vidimo, kako se Cerkev v začetku svojih molitev skuša spraviti v najtesnejši stik z Bogom in kako skuša med molitvami ta stik vedno obnavljati n. pr. s tem, da vsak psalm sklene z: Čast bodi . . . in se tako na novo živo spomni na Boga. To je zelo važen nauk tudi za naše molitveno življenje. Naše molitve so velikokrat tako silno prazne, ker niso nič drugega kakor izgovarjanje v prazen zrak. Kako čisto drugače, s kakšnim spoštovanjem, s kako iskrenostjo bi molili, če bi se živo zavedali, da govorimo z Bogom, ki je tik pred nami, ki nas gleda in posluša. Zato je eden glavnih pogojev iskrene in resnične molitve, da se pred vsako molitvijo postavimo v božjo pričujočnost in da med molitvijo to misel na božjo pričujočnost večkrat obnovimo.

Cerkev v svojem molitvenem življenju vpleta med svoje molitve premišljevalno čitanje sv. pisma, cerkvenih očetov, življenje svetnikov. Tako postajajo druge molitve bogatejše. Kujejo se nova čustva, kažejo se vedno novi in drugačni razlogi, da Boga častimo, se mu zahvaljujemo, mu zadostujemo, ga prosimo. Tako naj bi tudi naše molitveno življenje dobivalo nove vzpodbude in svežosti po premišljevanju. V premišljevanju se skušamo vglobiti v vsebino dogem, Kristusovega življenja, sv. pisma, se

oklepamo vsega tega s srcem, in obračamo vse to na svoje življenje. Po premišljevanju nehalo biti dogme, evangelij in sploh sv. pismo samo teoretični stavki, temveč začnejo postajati življenje. In če zanesemo rezultate naših premišljevanj v naše ostale molitve, bodo te silno obogatele, odkrivali bi se nam vedno vsi razlogi za češčenje in zahvaljevanje, zadoščenje, za prošnje.

6. *Dijaški brevir.*

Obogatelyo in poživilo bi se naše molitveno življenje tudi, če bi vsaj deloma napravili cerkvene molitve iz brevirja za naše lastne vsakdanje molitve. To prakticirajo že povsod, kjer je liturgično življenje prav živo. N. pr. v Avstriji, Nemčiji, Belgiji, na Holandskem, ko molijo dele brevirja — seveda v domačem jeziku — priletne ženske, otroci, fantje, dijaki pa tudi delavci. Navadno molijo zjutraj hvalnice in primo, zvečer pa kompletirij. Nikjer se pač dolžnost češčenja božjega ne vrši z lepšimi mislimi kakor v cerkvenih hvalnicah in gotovo ni v nobenem molitveniku najti lepše jutranje in večerne molitve, kot sta prima in kompletirij. Vse tako preprosto časti božji dan, zraven pa tako globoko in obenem prisrčno. (Sledi)

Prof. P. Živortnik

Dijakoni današnjih dni

Pred štirimi leti je bilo na praznik sv. Stanislava. V kongregacijski sobi se je zbralo nekaj dijakov z namenom, da ustanove karitativen krožek, ki naj bi dejansko izvrševal dela ljubezni. Po zgledu Friderika Ozanama je četa mladih fantov šla med ubodne družine in sedaj delijo od svojega uboštva in bogatijo druge.

Zimski dan je. Šest kongreganistov, z bogatimi zalogami, kakor so mislili, pride v Gramozno jamo. Niso bili prvi. Krenejo k nizki, leseni baraki. Slišijo se veseli pozdravi, kot je navada med starimi znanci. Eden izmed fantov odpre svojo torbo in začne izlagati svoje darove za Božič med presenečene prebivalce barak. Sladkor, moko, mast, kruh in še drugih dobrot so dobili, da se je tudi tem revnim, in od vseh zapuščenim ljudem naredil košček veselih praznikov. In od teh hite k drugim, tretjim in kmalu so njihove torbe prazne. Veseli in žalostni, da jim je tako hitro zmanjkalo, odidejo domov. —

Deževen dan je. Ljudje brze na ulici na vse kraje. Velik, suh fant — dijak gre, stisnjen v dve gube, brez dežnika in z raztrganimi čevlji po cesti proti svojemu revnemu stanovanju. Pride domov in gospodinja mu poda par novih čevljev in nov dežnik s pripombo, da sta to prinesla zanj dva neznana dijaka. —

Podstrešna soba. Na postelji leži ženica v zadnjih zdihih. Njena edina in največja želja je, da bi prišel k njej duhovnik ter ji prinesel sv. popotnico. A nikogar nima, da bi šel po duhovnika. Sama je in tako leži od vseh zapuščena. Tedaj pa nekdo rahlo potrka na vrata in v sobo stopi mlad kongreganist, ki je ženi prinašal kruh. Veselje zasije ženici na obrazu in s šepetajočim glasom pove dijaku svojo željo. Fant odide, a se kmalu vrne in prinese s seboj vse potrebno za sprejem Gospodov. Pospravi po sobi in vse uredi kakor je potreba, in kmalu vstopi duhovnik, ki prinese ženi sv. popotnico. Vesela je ženica, še bolj vesel pa je neznan apostol. —

Sibirija. V ozki baraki leži na postelji mati. Bolna je. Okrog nje je petero otrok, majhnih, suhih, zamazanih, raztrganih in — lačnih. Mamico prosijo kruha, a ona jim ga ne more dati, ker ga nima. Moža nima, zgubil se je. Sama je z ljubeznijo skrbela za otroke, a njene moči so opešale od naporov in lakote in sedaj bolna, sama lačna in gleda z bridkostjo na svoje otroke. Kar se odpro vrata in vstopita dva fanta, vsak z natrpano aktorko. Otroci se preplašeni stiskajo okrog matere, toda smehljajoča obraza fantov in še bolj duhteče žemlje, ki sta jih prinesla s seboj, opogumijo otročiče in nastane vesel pogovor. Fanta kramljata z malčki, jih pri tem učita molitvic in jim pripovedujeta razne zgodbe iz sv. pisma. Med veselim kramljanjem kmalu mine čas. Razdelita še podobice in odhit-ta dalje. . . . .

Kapela. Pred kongregacijskim oltarjem kleči gruča mladih Vincencijevih bratov in zaupno moli litanije Matere Božje. Mož v najboljših letih je nenadoma zbolel in sedaj leži na bolniški postelji. Smrtna ura se mu bliža, a noče slišati ne o duhovniku ne o sv. popotnici. Tako leži, ne meneč se, da bo treba kmalu priti pred večnega Sodnika in mu dati odgovor čez svoje življenje. Zato pa prosijo kongreganisti svojo Gospo, naj mu Ona nakloni srečno smrt in tako reši njegovo dušo.

Vinc.

Kristus Kralj

(Dalje)

Letos so povsod slavili 100 letnico Goethejeve smrti. Kdo je bil Goethe? V starem poganskem Rimu, ali bolje v Atenah, bi Goethe veljal za modrijana. Za nas kristjane je pa Goethe, kljub svojim izrednim darovom, zgolj človek, da, globoko izpod otroka, ki Kristusa pozna, časti in mu sledi, in je po njem postal otrok božji.

Kaj se čudite? Nekega dne je namreč luč, prihajajoč iz nebes, razklala temo, in ta luč je bila Kristus! In od tedaj, kdor hoče do luči, jo mora iskati samo tam, kjer je, ako hoče, da jo resnično najde. To je jasno; in vendar ne Goethe ne toliki drugi pred njim in za njim tega niso razumeli. In zato je končalo Goethejevo življenje v slepoti in temi. V svojih zadnjih trenutkih je venomer klical: Luči, luči! Tragično priznanje človeka, ki je vse svoje življenje iskal luči, a je po svoji krivdi ni našel.

Angleška kat. dijaška federacija je nedavno priredila tečaj, na katerem je teden dni obravnavala samo ta problem: „Kat. dijak — pogan“. Po mnenju angleških voditeljev je danes tri četrt kat. dijaštva prav za prav nekatoliškega. To so le še nedeljski katoličani, katoličani tradicij in bontona.

Katoliška dijaška belgijska organizacija je zahtevala letos od svojih članov, da si v vsej iskrenosti odgovorijo na to le vprašanje: Sem li kristjan ali nisem? Gledam li na svet in na vse pojave v njem v luči Kristusove vere ali ne? Presojam li socialna in nacionalna vprašanja, znanost, literaturo in umetnost po nauku Kristusovem ali ne? Uravnavam tudi svoje intimno življenje po njegovem nauku? Sem prepričan, da je kat. vera velik zaklad in neprecenljivo bogastvo, katerega mi je Bog položil že pri krstu v naročje, kot zrel in sočen sad življenja? Je li ta vera osvojila vse moje simpatije, pognala v meni korenine do dna, tako, da če bi bil danes pogan, da bi takoj vstal in šel in zaprosil za sv. krst?

In tekom leta so prihajali odgovori iz poedinih sekcij. Mnogi so odkrito priznali: da nismo že kristjani, danes se ne bi spreobrnil. Mea culpa, mea maxima culpa! Ali obenem s tem priznanjem so izrazili tudi odločno voljo za spreobrnitev, za preusmeritev, za poglobitev.

Izprašujmo tudi mi svojo vest! Spoznanje in odkrito priznanje je prvo, nato je šele močna preusmeritev in poglobitev. Gre za to, da se zavemo, kaj nam je Kristus in da damo s svojim življenjem nepobiten dokaz te svoje zavednosti: da je Kristus naš Kralj, da kraljuje v nas z lučjo svoje resnice in z močjo svoje milosti. — Da nam je Kristus pot in resnica, po kateri hodimo, po kateri vse presojajmo! Da je Kristus življenje našega življenja. Da hodimo k sv. daritvi, k sv. zakramentom v živem prepričanju, da je Kristus sam v njih s svojim odpuščanjem, svojo milostjo in svojo močjo. — Da nam je papež res Kristusov namestnik, glasnik resnice, Oče vseh tistih, ki imajo isto vero, ki so prejeli iste obljube, ki tvorijo z njim eno samo in edino katoliško vojujočo cerkev. Da mi je duhovnik drugi Kristus, katerega spoštujem, katerega ljubim, kateremu zaupam. — Da mi je vsak kristjan, da so mi vsi ljudje bratje v Kristusu, ki je dal za vse svoje življenje — in da za to ne morem in ne smem biti do nobenega brezbrizen, da moram imeti apostolskega duha v sebi, ki hoče vse osvojiti za Kristusa Kralja.

Kat. akcija, na katero poziva naš skupni oče posebno kongreganiste, obstoja vprav v tem: da stavimo vero za temelj vsemu brez izjeme. Ne moremo in ne smemo in nočemo dovoliti, da bi se še kaj

storilo, izgovorilo ali napisalo, kakor da Kristus ni prišel na svet, kakor da nam ni prinesel luči in kakor da nas ni odrešil na Kalvariji. Če se pa vseeno kaj takega stori, izgovori ali napiše, moramo mi imeti pogum, da glasno in jasno zakličemo: Zmota! . . . „kajti drugega temelja nihče ne more položiti razen tega, ki je položen, in ta je Jezus Kristus“. 1. Kor 3, 11 in zlasti mesto Ef. 6, 10—20!

Kristus mora med nami zaživeti! — On je prišel med nas in postal nam v vsem enak, razen v grehu, da bi z nami živel naše življenje, da bi se z nami z ramo ob rami boril za nebeško kraljestvo.

Ali smo mi do dna duše prepričani in z živim lastnim izkustvom v svoji veri potrjeni, da Kristus resnično živi med nami? In nam ni nikakšen fantom več, kakšna abstrakcija, nič več daljna, zgodovinska osebnost, kakšen slaven pokojnik, marveč naš osebni prijatelj? Da, naš osebni prijatelj, s katerim smo se že zdavnaj spoznali, se drug drugega vzljubili?

Vse prevelikokrat, tako se mi zdi, živimo v občutkih velikega petka, ko da Kristusa živega med nami več ni. Tam v grobu leži, ves s cvetjem obdan, kakor se zanj spodobi . . . Plamenice iz voščenske brle kraj njega, okrog slavnega pokojnika . . . Mi pa hodimo sami, s povešeno glavo, z bojem v srcu in nemirom in ne vemo in ne najdemo nikogar, da bi se naslonili nanj. — Saj vemo, saj verujemo, da Kristus živi, toda tega se zavedamo približno tako, kakor se zavedamo, da žive naši pokojniki, ki jih med nami več ni. Včasih se spomnimo nanje, slavimo jih, a oni komaj da še vedo za nas . . . Rimski uradnik Porcij Festus je tako, po svoje, pojmoval vero sv. Pavla v Kristusa: „Praznoverje o nekem Jezusu, ki je umrl, o katerem pa Pavel trdi, da živi.“ Ap 25, 19. Ne, ni praznoverje naša vera! Kristus je umrl za nas, da, ali je tudi vstal za nas, in mi trdimo, da živi! Tretji dan je od mrtvih vstal, sedi na desnici Boga Očeta in kraljuje tam in hoče povsod kraljevati — glejte, jaz sem z vami do konca sveta — Ero vobiscum — in Emanuel, Bog z nami, to je njegovo ime. Naš sopotnik je, naš gost in naš gostitelj. Še nam lomi kruh življenja in resnice, še ozdravlja hrome in slepe, še izganja nečiste duhove, še odpušča krivde in kazni, še se žrtvuje za nas — sredi nas. Gospod je, je prišepnil Janez Petru, on sam je tu! Nekdaj je bil samo v sveti deželi, sedaj se je potisočiril: v puščavi je in na gorah, sredi velikih mest in sredi naših vasic. Gospod je — on sam je tu, in je povsod! Božji Sin in naš brat.

Dragi prijatelj, sta se že kdaj v življenju srečala ti in On? Z njim si se spoznal, in te je On takoj očaral in osvojil? Ti si vzljubil Njega in On tebe, in sedaj ga rad imaš in mu to tudi često poveš, odkrito, preprosto, možato? In ga želiš vedno bolj spoznati, želiš vedeti o njem vse, do najmanjše poteze in besede njegove. In ti se zanašaš v vsem Nanj, in On ve, da se more tudi nate zanesti? Njegove zahteve se ti nikdar ne zde pretrde, pretežke, zanj si pripravljen dati vse, tudi svojo mladost?! (Sledi)

P. V. Vrtovec

Sv. Stanislav

*Tvojo podobo sem zrl . . .
Tedaj se mi je odprl
v samega sebe pogled:
Ti Jezuščka ljubil si,
k sebi ga vabil*

*in svoje srce mu dajal. —
Jaz žalil sem ga,
nanj često pozabil
in žal le od sebe pehal.*

Ažmanov

Moj dnevnik (8. december 1931)

Letos sem se veselila praznika Marije Brezmadežne, posebno še, ker sem čula, kaj vse se pripravlja, da bo Marijin god čim lepše praznovan. Toda vstajala mi je misel plaha in trpka: Kako, kako bo mogoče tako veličastno proslaviti Marijo, ko vendar pravijo, da je tako malo fantov in deklet, ki slede Njej, svoji zvezdi vodnici, ko pravijo, da današnja mladina ne pozna več in noče poznati Brezmadežne. — In vendar, kako sem se zmotila. Še utripajo srca mnogih, premnogih za Marijo, še jo nešteti javno priznavajo za svojo Kraljico. Marijanska mladina je praznik svoje Gospe, Žavetnice in Matere izredno lepo proslavila. Zdi se mi, da bi bilo prav praznovati 8. december vsako leto na sličem način.

6. dec. Megla, dež... Tako težko je oditi z doma, ven v neprijetni večer. Pa vendar, moram. Ko stopim čez prag nunske cerkve in šestič ter s tem poslednjič udari ura v zvonikih par cerkva, vem in čutim: Danes in jutri in pojutrišnjem mora utihniti v meni vse drugo, le Marija naj bo moja misel, moje vse. Tišina... Sestre kongreganistinj gledam, njih oči so uprte v Najsvetejše, jaz pa premišljujem: Ali veste ve, kako težko je človeku, ki hoče ven iz mláčnosti kvišku k svojemu Bogu, pa obupuje, ker je pre-slab... Tako tesno mi je v duši in da ni Marije, ki gleda z oltarne slike po cerkvi in se smehlja, bi postala malodušna. Ni časa za dolgo premišljevanje. Čuj pesem, ki zazveni in raste in pada slavec Njo, Brezmadežno. Besede govornikove čuj, tolažbo in moč vlivajo v srce. V prošnjah lavretanskih litanij, ki slede, prosi duša: »Naj se bojujem in zmagam v Mariji.« Pomoč je obljubljena.

7. dec.: Lepo je bilo. Zopet me je zagnil polmrak cerkve in zopet se je oglasila pesem, da napravi naša srca sprejemljivejša za govornikove besede: »Marija in Evhari-stija«. Čudovite besede drugega govora bodo tvorile podlago življenju, ki vodi do cilja: Kristus. Po končani pobožnosti smo se sestre razhajale, druga drugi smo gledale v oči in se brez besed razumele. Ta dvodnevna priprava na praznik je prenovila naša srca, ter nam prinesla srečo in mir.

Bilo je 8. decembra popoldne in že sem mislila zapisati v svoj dnevnik par misli o vseh lepih doživetjih, ki mi jih je prinesel ta dan. Vendar nisem mogla in tudi nisem hotela zapisati vsega. Kako naj bi vendar iztrgala iz svoje duše najlepše in najsvetejše spomine. — Zato sem le v duhu še enkrat doživljala ta lepi dan in vse njegove poedinosti: prazničnost in odločnost voditeljevih besed, slovesnost sv. maše in veliko ljubezen, s ka-tero smo neštete kongreganistinj to jutro sprejele Gospoda v sv. obhajilu. Še enkrat sem premišljevala besede, ki smo jih govorile sestre pri zopetnem posvečenju svoji Gospò, Žavetnici in Materi. — V duhu sem gledala svečano akademijo v Unionu, ki je bila velika manifestacija marijanske misli. Lepo je bilo. Ali pa bi mogla vse to zapisati? Ne! Prav tako, kot bi ne mogla opisati popoldanskega glavnega shoda naše kongregacije, ki nosi ime Brezmadežne. Svoji Vzornici smo za Njen god darovale svoja srca, Ona pa je v zahvalo sprejela v svoje okrilje dve kandidatini in nam s tem dala dve novi sestri.

Takole sem razmišljala in nisem opazila, da je zašlo sonce, ki je ves dan ogrevalo Ljubljano in vabilo stare in mlade, naj počaste svojo Mater. Šele ko je pri bližnji cerkvi zazvonilo »Ave Marijo« sem zapisala v beležko sledeče:

8. dec.: Zahvaljena bodi Brezmadežna za vse, kar si mi naklonila v teh slavnostnih dneh. Obljubljam Ti: Ne samo danes in včeraj in predvčerajšnjim si bila Ti moj vzor, ne, tudi jutri in pojutrišnjem in vse dni mo-jega življenja hočem živeti po besedi: »Brezmadežna — moj vzor.«

Dijakinja E. Z.

Brezmadežna

*Brezmadežna kako si sama!
Edini cvet na vrtu,
edini vrt na svetu!*

*Nikoli nisi
nosila v srcu drugega
med radostnimi vlisi
kol žarek sonca večnega.*

*Iz blagrov trume cele
besede zlate tri so:
Srce, Samota, Stvarnik.*

*Drugam nikamor niso
ljubeče misli ti kipele.*

*Skrivnostni cvet!
Odtenske tvojih korenin
ožarja Sonce z visočin;
tvoj duh dotika se nebes.
Ti z duhom in telesom
sorodna si nebesom.*

Jože Šestan

Temeljna načela o umetnosti

(Konec)

Jezikovna umetnost. Današnja literarna umetnost stremi za novo preprostostjo za neke vrste novim realizmom, ki se je spočel na Francoskem, Poljskem in Češkem. Tudi pri nas poganja. Ta umetnost bo imela razvoj in bodočnost. Razumljiva bo, zato bo bolj segla v ljudstvo, preprosta bo, zato bo zdrava in trdna. Zidati pa moramo na svoji grudi. Zato se zanimajte mnogo za našo narodno pesem. V njej iščite našega človeka, njegovo psiho, njegovega genija.

Zanimajte se za živ jezik! Verujte, da je jezik, kakor ga govori ljudstvo, že sam na sebi velika umetnina, živa umetnina, ki raste od roda do roda, od človeka do človeka. Prisluhnite v počitnicah izrazu preprostega kmeta, studirajte celo — da se drastično izrazim s Pregljem — psiho kmečke kletve. Zanimajte se za primere, ki jih rabi preprosti vaščan, za nazorne slike in podobe, za njegovo konkretno gledanje vsega, pa tudi za njegovo veliko idejno globino, ki jo očituje njegovo mišljenje in govorjenje.

Med našimi klasiki naj vam pomenijo tudi stari in ti še predvsem tisto preprosto umetnost, h kateri se vračamo. Zato jih studirajte prav s takim veseljem kakor najnovejše. Jezika se boste pri njih več naučili nego pri najmodernejših, organskega mišljenja in ljudskega izražanja tudi mnogo, mnogo več.

Važno poglavje je dalje odrska umetnost. Naše gledališče ima umetniške cilje, zato hodi sporedno s krizo vse evropske umetnosti. Zmučenost, naveličanost se je prijela našega teatra, ni mladosti, ni bujne rasti.

Ljudski odri so za nas velik problem. Zida se dom, zato da se more igrati, potem se pa igra, da se dom plača. Zmaterijalizirani smo. Igra se večkrat iz gole baharije, zato da se igralci postavijo, igrajo se plehke stvari brez moralne, socialne, vzgojne ali celo brez umetnostne tendence in vrednosti. Kar naši odri danes igrajo, to so pred 30 leti igrali samo propadajoči čitalniški odri.

Vrniti se moramo nazaj k primitivni ljudski odrski umetnosti starega, srednjega in mladega novega veka. Igra mora ljudem pomagati doumeti življenje, ne sme biti gola zabava, ampak mora biti oddih, ne sme biti razvajanje ljudstva v luksuz, zapravljanje, ne sme biti iluzija resničnega življenja, ampak estetska šola pravega življenja. Od igre morajo odhajati z novim pogumom, novim veseljem za vsakdanje življenje, ne pa z resignacijo, da je odrsko življenje prelepo in nikdar dosegljivo v navadnem življenju. Francoski théâtre chrétien, nemški Bühnenvolksbund sta daleko pred nami v tem pokretu ljudskega teatra. Pri nas vidimo samo par začetkov. Treba nam je iger — ne dram, iger! — Treba je oskrbeti prevodov, treba zajeti našo narodno zgodovino, njene junake in jih prikazati na odru.

Likovna umetnost kakor jo predstavljajo pri nas najmlajši kot Jakac, Globočnik, Kralj — gre v nov duhovni realizem in stremi predvsem za močnim izrazom v enostavni formi. Pridobitve impresionizma in ekspresionizma se uveljavljajo v novem toku, ki tudi stremi vedno bolj za preprostostjo in naravnem veselo vzhicnem izrazu svojega umetniškega doživetja.

Enostavnost in monumentalnost je glavni znak Plečnikove arhitekture, ki pomeni klasično dozorelost našega stavbarstva. Ivan Vurnik pa je v svoji dekorativni domačnosti predstavnik našega narodnega sloga v

umetnosti ter s tem — če me prav razumete — nasproti hladni moštosti Plečnikove umetnosti predstavlja ženski, čuvstveni tip naše stavbe.

Enotnosti sicer današnja umetnost nima, kakor tudi je življenje nima. Vse klije, vse živi ali životari, čas presnavljanja, čas pričakovanja in iskanja je naša doba. Kdor bo iskal s preprostim in vztrajnim srcem lepe dežele, ta bo ustvaril v svoji panogi trajno vredne umetnine.

Čas uporabljen za umetnost je bogato naložen kapital. V „Wilhelm Meisters Lehrjahre“ je zapisal leta 1796 Goethe, da naj bi vsak človek vsak dan slišal vsaj eno pesemco, prebral vsaj eno dobro pesem, ogledal si vsaj eno dobro sliko ter spregovoril, če mogoče, vsaj nekaj pametnih besed. In veliki prerok in kritik naše dobe, prezgodaj umrli Julius Langbehn, tako zvani der Rembrandt-deutsche, je priznal, da mora človek stopati k Bogu po sledečih stopnicah: narava, umetnost, narod, Cerkev. Sam visoko nadarjen poet je spoznal elementarne sile narodove kulture in njegovega zdravja, ki morajo tudi nam veljati kot plejade vodnice: narava, umetnost, narodnost, Cerkev.

Ti toni tvorijo harmonijo narodove kulture, soglasje teh zvokov je koncert, s katerim naj vsak narod kakor tudi zajednica narodov, vsa človeška družina, hvali svojega Boga in Začetnika, ki je vir vsake lepote.

Dr. Jože Pogačnik

Matija Samodej

(Konec)

Matija Samodej ni mogel upodobiti verske skrivnosti, ker mu je manjkalo onega globokega verskega doživetja. Ali je to tako važno? Poglejva malo v sedanji svet, predvsem pa premotriva sama sebe. Ti in jaz, oba priznava veliko važnost in pomen verske ideje. Vendar, ali si skušal kedaj doznati vso globino njenega notranjega odnosa do samega sebe? Ali se ne prigodi često, da nam verstvo ostane več ali manj le abstraktna resnica, objektivni pojem, ki ga sicer često pri svojih študijah z razumom seciramo in globokoumno razkrajamo, pa se ne potrudimo, ga tudi v dejanskem življenju z voljo oživotvoriti. Odtod tudi pojav, da vera z vsemi svojimi vrednotami širokim ljudskim plastem sedanjih dni ne postane nikdar tolike življenjske vrednosti, da bi jim mogla biti živ vrelec novih, velikih idej, ker v njih srečih ni bilo nikdar verskega doživetja. Vera jim ni več ne luč ne toplota.

V tem oziru smo v popolnem nasprotju s preteklimi stoletji. O verskem doživetju danes splošno ne moremo več govoriti. Toda, kolika je vendar morala biti verska ideja tedaj, ki je na vse naše griče postavila božje hrame in na najvišje gore shodila romarska pota? In tam gori jim je Bog po čudežih govoril! S kakim duhom so bili prežeti najboljši duhovi onih dob, ko so vse najplemenitejše sile duha posvetili verski misli, pa naj si bo v poeziji, govorništvu, slikarstvu ali kiparstvu.

Nesmiselno bi bilo tajiti, da se je tok časa zasukal v popolnoma drugo smer. Nadzemska kultura se nadomešča z zemsko, kar je naravno, to obvelja, nadnaravno se zanikava. Kako je prišlo do tega? — Nепrestano iskajoči človeški razum skuša prodreti danes v najgloblje skrivnosti narave, odkriva nove svetove, jih z nevidno močjo spaja med seboj, prodira v osrčje zemlje in tehta zvezde neba. Marsikaj, kar je bilo starim uganka in misterij, so danes vkleneili v neznatno matematično ali kemično formulo, ki jo otrok razume. Marsikaj, kar je bilo prednikom prekonaravno, je razum osvojil danes za naravni svet.

Človek, ponosen na svoje pridobitve in poln vere v samega sebe, je zasanjal pesem o popolni zemski sreči in sklenil, prepustiti nebo angelom in vrabcem (Heine). Tisoči in milijoni so slišali njegov klic in mu verjeli. Treba le, da se ogromne zemске dobrine izenačijo in lepo porazdele med posameznike in vsi bodo srečni in zadovoljni. V to pa naj pomorejo korenite socialne reforme, ki naj do tal spremenene obstoječi družabni red, zgradi naj se nova socialna stavba, v kateri bodo v polni sreči vsi pod solncem bratje, bratje vsi narodi.

Med ljudstva se je vrgla misel, da je v obsežnih socialnih reformah končna in edna rešitev problema človeške sreče na zemlji. Z materinim mlekom smo že vsesali nezadovoljnost do obstoječih razmer. Oni, ki so nas vzgajali, so bili sami prepojeni s tem duhom, ker tok časa, ki drvi za zemskimi cilji kot končnimi in absolutnimi, obliva vse s svojo orjaško silo. Predvsem si je zasužnil duha, najboljše moči je pridobil zase. Planil je pred

dobre in slabe in jih s svojo nujnostjo in silovitostjo osvojil, potem, ko je mnogim izmed njih izruval iz duše zadnjo misel na posmrtnost.

Prijatelj, ali se ti ne zdi, da smo zašli v slepo ulico? V dobi, ko je ležal nad Rimom strašni kapitalizem, ko se rimska mladina ni za drugega brigala, kot vino, ženske in cirkus, v dneh, ko je bila versko in cerkveno življenje opešalo — je Benedikt iz Nurcie postavil pravila svojemu redu!

In danes? Ne pozabimo svojega imena! Kam vodi tok časa, sem že rekel. Cilj mu je goli materializem. In mi smo se vrgli v ta tok, toda ne, da plavamo z njim, temveč proti njemu. Zato je naše stališče tako težko. Kaj se namreč godi okrog nas? To ni več boj za veroizpovedi, ampak je že boj za religijo sploh. Ako bi tega ne videli, bi bili slepi in gluhi, ko bi ne slišali bojnega klica bodočnosti, ki prihaja do nas kot silen grom: Tu Krist — tam Antikrist!

In končno ostane resnica še vedno v veljavi, da je bedno človeško življenje: stiska, trpljenje in žalost je njega delež. V pregnani domovini živimo. Veliko gorja so užili Izraelci, ko so sedeli ob črnih vodah babilonskih in točili krvave solze, toda tako nam, kakor našim prednikom in zanamcem so ostale še polne kupe gorjupa. In vendar vlada Bog svet — srečo mu pa deli po malo izvoljenih.

D. I. A.

Iz »Obrazov v asfaltu«

Bil sem v nekem dunajskem predmestju pri revni družini na obisku. Proti večeru sem se vračal domov. Med množico, ki se je mirno prerivala kakor vsak dan od jutranjih ugašanj do večernih prižiganj plinskih in električnih svetilk, ki so čepale ob dolgih vrstah ob cestah in ulicah trudne in dolgočasne, je utonil moj obraz med zdravimi in bolnimi, med skrbi polnimi in brezskrbnimi obrazi ulice. Šel sem po gladko asfaltiranih ulicah mimo gostiln in kavarn, mimo visokih palač in nizkih preobljudenih hiš, a vse moje misli so bile tako silno daleč od teh mrzlih vsakdanjih srečanj.

Prišel sem mimo stojnice. Stara, sključena ženica je ponujala mimo hitečim v čedno spletenih košaricah prvo, letošnjo sadje. Ni mi obvisel pogled na lepih rdečih jabolkih, rumenih hruškah in oranžah, marveč na drobnih obrazkih dveh otrok, ki sta se boječe stiskala ob stojnici. Na prvi pogled jih nisem opazil. Bili sta dve deklici v raztrganih krilih; mlajša je v zavihanem predpasniku skrbno stiskala nekaj k sebi, kot bi imela v njem zavito največjo skrivnost.

Občutil sem žalost, kakor če vidim v blatu pohojen lep cvet...

Vprašujoče sem se ozrl na ženico, pa je že uganila mojo misel. »Otročiča Vas zanimata, gospod?« je začela. »O, vsak dan prideta pod večer k meni spraševat, če imam spet kaj nagnitih hrušk, jabolk, ali poškodovanih češpelj, ali če mi je ostalo kaj od kosila, da jima dam. Revici sta.«

Kot da bi mala deklica hotela potrditi resničnost starkinih besed, je sramežljivo raztegnila predpasnik in opazil sem nekaj nagnitega poškodovanega sadja in v umazan papir zavite koščke kruha.

Četvero drobnih oči me je začudeno merilo od nog do glave, tako tuj in nenavaden sem se jima zdel. Ali beseda se jima ni mogla odtrgati od drobnih bledih ust, dasi sem jo prijazno prijel za roko in ji z nasmehom pogledal v oči. Ah, saj so te oči same povedale dovolj. Saj dekletce še ni cvetelo osem pomladi, pa je imelo oči polne bolesti in skrbi, kakor so oči materine, kadar zadene najbolj mrzlo ob njeno dušo skrb in bridkost življenja.

Pa sem še slišal od ženice, da je to dvoje otrok vzkliklo v grehu, zagledalo sonce ne ob mehki besedi, ampak ob trdi in mrzli kletvi. Samo sestro še imata, sestro Marico, ki dela v tovarni od jutra do večera in je po vrhu revica še bolna, sušica polagoma trga mlado življenje, ki ni poznalo ne veselja ne pesmi... Staršev že davno nimajo več.

Gledal sem na deklici, na cvetki, ki so rasle na potnem asfaltu velikega predmestja, in kakor dvoje ostrih nožev me je rezalo v dušo.

Ah, kako me boli že vsaka podobna misel, da usiha toliko lepih rož, da ugaša toliko mladih hrepenenj, da toliko srčnih vzdihov in klincev ne najde odmeva; gluho in nemo gre življenje mimo njih. Le zavest me tolaži, da je še nekje Nekdo, ki vabi in kliče k sebi vse, ki vzdihujejo v dolini solz...

Zdrnil sem se iz svojih misli, zagrabil sem z obema rokama v rdeča jabolka, rumene hruške, in mehke češplje na stojnici in nasul polna krila deklicama, ki sta od začudenja strmeli, kot bi videli nebo odprto.

Plačal sem račun in odšel težkih korakov, kakor da bi se noge v tirale v potni asfalt. Pred menoj pa je zablestelo velemesto. *Slavko J. Ž.*

F. Weiser - Mira Golobič:

Alfredova skrivnost

(Dalje)

Do takrat sta bila še dva tedna. V tem času pa so vitezi srca Jezusovega marljivo pripravljali tla. Romali so od hiše do hiše in raznašali tiskana vabila vsem prebivalcem, pa jih rotili, naj se vendar udeleže misijona. Ljudje so se težko odrekli njihovim vabilom; skoraj vsi so obljubili, da bodo prišli. Tudi v počitniškem domu si niso dali miru. Ravnatelj je na njihovo prošnjo vsem dijakom dovolil, da smejo obiskovati misijon.

Dva dni pred začetkom misijona sta prišla oba patra. Alfred, Alfonz in Steiger Ivan so pričakovali patra Müllerja na kolodvoru. Bilo je pač veselo snidenje. Še istega dne je pater obiskal počitniški dom in predaval dijakom s pomočjo skioptičnih slik. Skoraj vsi so bili zraven, le malo jih je manjkalo, med njimi tudi Köhler Lev; umaknil se je pred svojim prezesom.

Alfred je pravil prezesu o novih vitezih Srca Jezusovega. Naslednjega dne pa se je vsa petorica sestala v župnišču in preživela pri patru prijetno urico. Vsi okolni dušni pastirji so prihajali k patru in ga pozdravljali. Njegovo iskreno, prijazno ponašanje je bilo vsem všeč.

Ko se je naslednjega večera misijon začel, je bila cerkev ob prvi pridigi nabito polna. Na koru so sedeli dijaki iz počitniškega doma, Alfred in njegovi srčni tovariši pa so stali pred oltarjem v ministrantskih oblačilih.

*

Misijon na Seeburgu se je bližal koncu. Bili so to milosti polni dnevi za vse udeležence. Poslednje tri dni je pater Müller sleherni dan obiskal počitniški dom, da bi spovedoval dijake. Vsi so ljubeznivega patra vzljubili. In prihajali so k njemu drug za drugim, plaho in ponižno, in mu zaupali nemir in skrb svojega srca. Marsikateri je dolgo ostal v sobi. Ko pa so se vračali od patra, so jim oči žarele od sreče in vriskajočega veselja...

Dopoldne 6. septembra je sedel Pue s svojimi tovariši na vrtu. Znova je skoval plemenit načrt, katerega tolmači zdaj svojim zvestim. »S tem moramo pa kmalu začeti,« pritrди Geisel, »imamo samo še dva dneva. To mora biti nad vse lepo!« — Poslednja dva dneva misijona ni bilo te petorice nikoli čez dan v počitniškem domu. In nihče ni vedel povedati, kje tičijo.

Na nasprotni strani jezera so skrivaj lazili po lozah, nabirali cele kope suhljadi in jih vlačili na rob hriba. Na neki skalni polici, visoko nad jezerom, so zgradili grmado...

*

Zadnji dan misijona je vzšel. Osmi september se je začel s prelepim poletnim jutrom. V praznično okrašeno cerkev so vreli meščani in se v dolgih vrstah bližali obhajilni mizi; bili so to možje, žene in otroci. Prišlo pa je tudi sedemdeset dijakov iz počitniškega doma. —

Alfred je stal na koru. Z žarečimi lici in drhtečim srcem je motril to pretresljivo sliko. Njegov načrt se je posrečil: kot vitez Srca Jezusovega je storil veliko delo. Le nekaj je kalilo njegovo srečo: Leva Köhlerja ni bilo k mizi Gospodovi...

Pod večer 8. septembra je bila zaključena misijonska slovesnost. Še enkrat so se zbrali vsi v prazničnem razpoloženju, da bi ujeli še poslednjo pridigo, da bi se Rešeniku v slavnostnem obhodu poklonili. Med zvoki godbe se je mešalo zvonjenje zvonov in pokanje možnarjev, procesija pa se je z vsem veličastjem pomikala po cestah. Že se je stemnilo, ko se je sprevod vrnil v cerkev. Ko je bila monštranca zopet na oltarju, so orgle umolknile, a v nemo tišino je spregovoril župnik posvetitev mesta in njegovih prebivalcev Srcu Jezusovemu. Nato jih je z Najsvetejšim blagoslovil in mogočno zapel Te Deum.

*

Samotno so se dvigali temni vrhovi gora v večerno nebo. Noč je polagoma razgrnila svoj pajčolan nad jezerom, v katerem so se ogledovale zvezde.

Na robu skalne police so sedeli Alfred, Erih in Fric. Slišali so zvonjenje in pokanje možnarjev iz mesta. Zdaj pa je vse utihnilo. Samo nekaj luči je svetilo iz globokega temelja in javljalo, kje stoji mesto. Kmalu bo čas... Ura je odbila pol devetih zvečer.

Tedaj vrže Alfreda pokonci, globoko doli od robu mesta se je pognala raketa v nebo. V hipu vžge Alfred žveplenko. Erih in Fric sta mu ponudila tri baklje, že so zaplamenele. S temi bakljami so vžgali grmado in kmalu je dvanajst ognjev puhnilo v ozračje jasno in živo.

*

Zadnja slavnost je bila končana. Vrata cerkve se odpro in ljudstvo privre iz cerkve na trg. Kakor pričarani so obstali in iz duše so jim leteli glasni vzkliki začudenja. — Z visoke skale nad jezerom je plamenela krasna slika na mesto pod seboj. Bila je to rdeča ognjena veriga, ogromno plameneče srce, preko njega križ. V tihi krasoti je gorelo nad mestom in ga pozdravljalo. V dolgih progah se je zrcalil ogenj v jezeru kakor sam božji čudež...

Globoko ganjena je množica strmela s trga. Žene so jokale, možje pa so se molče odkrili. Kapelnik je zaklical svojim pevcem nekaj besed. V naslednjem trenutku je zavalovila mogočna veličastna pesem v tiho noč:

Povsod Boga z Devico Marijo,
mi hočemo povsod Boga...

Naslednjega dne je vodja počitniškega doma stopil k Alfredu: »Oglasi se po kosilu pri meni!« je dejal.

Pol ure nato je stal Alfred pred ravnateljem. »Ti si včeraj vžgal s svojimi tovariši plameneče srce na Seebergu? Nisi prav storil, da me nisi obvestil. To bi moglo biti usodno za mesto; a jaz nosim odgovornost za vsa vaša početja. Saj je šlo vse gladko in ljudje so bili nadvse veseli. Toda če se znova česa domisliš, te prosim, da mi pač prej poveš. Saj veš, da vendar ničesar ne odrečem, če je pametno in možno.« Sramežljivo je Alfred povsobil oči k tlom; spoznal je, da je napak ravnal. — »Kaznoval vas ne bom.« nadaljuje ravnatelj, »zakaj dobro in plemenito ste mislili in to me veseli. V mestu vedo, da so to nekateri izmed naših dijakov napravili. Neki gospod iz hotela mi je predpoldne pisal, da bi rad z vami govoril. Okrog četrte greš lahko k njemu, pa tudi ostali, ki so bili včeraj s teboj. Tu imaš vizitnico gospodovo, grof je iz Nemčije.«

Alfred se je zahvalil in šel Zunaj je pogledal na karto; na njej so stale besede: Arnold Tritz, grof kaselburški, Freiburg...

*

Popoldne se je odpravila petorica v hotel. Sluga jih je odvedel v grofovo slananje. V razkošni balkonski sobi sta sedela ob mizi dva gospoda. Prvi je bil majhen in okrogel s plešo in zlatimi očali. Drugi visok in suh z mogočno brado in ščipalnikom na ukrivljenem nosu.

»Lepo, mladeniči, da ste prišli.« je zaklical gospod s plešo. »Ta gospod je lord Gun iz Canterbury-ja, moj prijatelj, jaz pa sem grof Tritz. Včeraj ste nama pripravili veliko presenečenje. Ali vas smem spoznati?« Alfred predstavi svoje tovariše in sebe. Gospoda jih prijazno povabita, naj prisedejo.

Grof jim je pripovedoval, kako je nekoč kot otrok videl na Tirolskem tako plameneče srce; in kako mu je včeraj podobna prigoda zbudila po dolgih desetletjih neizrečno veselje in priklcala mladostne spomine. Dolgo so kramljali in si pripovedovali o Dunaju.

»Malo darilo vam bi rada dala,« reče končno grof, »morete pa si z njim kupiti, kar vam je drago.« In seže v listnico ter potegne nekaj bankovcev, katere ponudi Alfredu. Puc zardi: »Gospod grof,« trga iz sebe, »nismo tega storili za denar.«

Grof ga pazljivo pogleda, nato se okrene k lordu in vzklikne:

»Resnično, krasni!« odvrne ta.

»Le brez skrbi bodite, saj to vendar ni nikako plačilo. Le darilo je, katero mirno vzemite!«

Ko so se vračali domov, so denar prešteli: Dobili so 50 mark.

*

Dva dni nato je prejel urednik dunajskega cerkvenega lista pismo s petdesetimi markami in sledečimi vrsticami:

Dragi gospod urednik!

Neki gospod nam je dal 50 mark v dar in ta znesek pošiljamo Vam, da ga porabite za revnega dijaka, ki misli postati duhovnik. Prosimo pa, ne omenjajte naših imen v listu! Z mnogimi pozdravi ostajamo Vaši hvaležni dijaki in čitatelji: Alfred Kinzel, 4. gimn. razred, Alfons Herzog, 4. gimn. razred, Ivan Steiger, 3. gimn. razred, Fric Wild, 4. gimn. razred, Erih Geisel, 4. gimn. razred.

(Konec)

Na potih ljubezni

»Večje ljubezni...« Dne 15. aprila je na otoku Molokaju dokončal svoje življenje apostol gobavecev pater Damijan De Veuster v starosti 49 let. Sam se je prostovoljno ponudil za misijonarja v tej naselbini gobavecev. V tej težki službi je vztrajal 16 let, zadnjih pet let je bil tudi sam gobav. Skrivnost njegove moči je bil tabernakelj. Dne 18. decembra 1881 je zapisal: »Brez najsvetejšega Zakramenta bi jaz tukaj ne mogel vztrajati. Zdaj pa, ko je Jezus pri meni, sem vedno vesel in dobre volje in delam rad za blaginjo svojih ubogih gobavecev.« L. 1893 so Angleži na njegovem grobu postavili spomenik: velik križ iz granita z besedami iz evangelija sv. Janeza: »Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje.«

Karitas v dijaških kongregacijah. V Trierju so kongreganisti zbirali vsak teden denarne prispevke, z njimi so kupili živila in premog, ki so jih podarili dvema ubogima vdovama. — Kongreganisti v Linciu so s svojimi božičnimi darovi petim družinam prinesli sonce in gorko veselje. — V Innsbrucku so pred božičem zbirali obleko, perilo, igrače in živila za ubožne družine. Pred svetim dnevom so te darove, lepo zavite, nesli v barake in bedna stanovanja; s tem so 24 družinam, nad sto osebam, pripravili božično veselje. — Članice akademske kongregacije v 9. okraju na Dunaju imajo odsek za uboge, ki pridno dela. Razdelile so 745 kosov perila in obleke, 206 knjig in igrač, 56 zavojev živil in 362 šilingov v gotovini. Skrbe tudi za nekega ubovega otroka v zavetišču.

Liverpoolski nadškof zida veliko cerkev. Ko je bil v Rimu, mu je sv. oče naročil, naj v novi cerkvi gotovo postavi tudi kip Matere božje. Isti sv. oče piše v božični okrožnici »Lux veritatis«: »Z večjo gorečnostjo naj vendar vsi pribhajajo k Mariji v sedanjih stiskah, v katerih vsi trpimo. Od nje naj s stanovitno molitvijo izprosijo, da se bodo na njeno prošnjo narodi vrnili h krščanskim resnicam in zapovedim.«

Iz Jaspurja v Indiji poroča misijonar p. Bonaers, da mu pri misijonskem delu veliko pomaga mladeniška Marijina kongregacija, ki šteje 200 članov. Fantje so ponosni na to, da so kongreganisti. Odločno se bore proti pijančevanju, nočnim plesom, slabim pogovorom in poganskim navadam. Ti fantje bodo kmalu izbrana četa misijonskega okrožja, vzorni katoličani.

Ameriška katoliška mladina. Dijaki kongreganisti v Buffalu so lani z odločnim prizadevanjem dosegli, da se v njih družinah skupno moli sv. rožni venec. — Kongreganisti neke strokovne šole v New Yorku, 600 po številu, pridejo vsak petek prostovoljno eno uro prej v šolo, da morejo biti pri sv. maši in sv. obhajilu. — Zadnja leta je veliko duhovniških poklicev. Med bogoslovci in novinci je precej takih, ki so že kot dijaki imeli svoj avto, svojo delovno sobo in dosti denarja, pa so vse zapustili. Dela jih čaka dosti. Saj je v Združenih državah 20 milijonov katoličanov, 40 milijonov protestantov in 60 milijonov nekrščenih modernih poganov, ki jih je treba pridobiti za katoliško Cerkev.

Dijaški učni tečaj za katoliško akcijo je bil v St. Louisu v Združenih državah. Vseh 14 dni je vztrajalo 375 dijakov in dijakinj iz 96 mest, drugih 125 je bilo le nekaj dni.

V Mehiki je 10. oktobra umrl v zapuščenosti patriarh narodne državne cerkve Perez. Ob revoluciji je odpadel in pod vladnim zavetjem ustanovil novo cerkev, vlada ga je imeenovala za škofa in patriarha. Pred smrtjo pa je v bolnišnici Rdečega križa pred zdravniki in bolniki skesano priznal: »Prosim milosti za tiste, ki sem jih s svojim zgledom odvrnil od prave poti. Moji nazori so bili napačni. Svarim vse pred enakimi zmotami in opominjam vse, naj nikdar ne zapuste pravega nauka.«

V Bahiji v Braziliji je l. 1916. osem akademikov raznih fakultet ustanovilo kongregacijo, da bi v iskrenem češčenju preblazene Device zvesto služili Bogu. L. 1923. jih je bilo že 100, l. 1926. pa 150. Vsako nedeljo se zbirajo v jezuitski kapeli k sv. maši in kongregacijski pobožnosti. Vsako leto lepo praznujejo zadnji dan maja v najiminenitnejši dvorani v mestu. Povabijo goste iz najvišjih krogov, pri tej slovesnosti nosijo vsi kongregacijsko svetinjo. Imajo katoliški študijski krožek, pri katerem so tudi nekongreganisti, tudi profesorji. Pri mesečnem sestanku predloži član krožka kako slovstveno delo, o katerem je potem razgovor. L. 1920. so ustanovili Marijin akademski dom, da bi zunanjim dijakom omogočili miren študij in jih obvarovali nevarnosti velikega mesta. V kongregaciji je odsek apostolstva molitve in spravnega sv. obhajila. Vincencijev krožek preskrbuje bednim družinam obleko, živila in zdravila, bolniški krožek skrbi za telesno in dušno zdravje bolnikov. Poseben odsek ima večerne šole za delavce, drug spet poučuje otroke katekizma. Kongregacija nastopa tudi javno. Ko se je v brazilskem narodnem svetu razpravljalo o razporoki, je poslala protestni brzojav. Državnemu predsedniku so poslali prošnjo za pomoč proti umazanemu slovstvu in nenravnosti v gledališču in kinu. Kongregacija si je pridobila naklonjenost države Bahije, da dobiva od nje vsako leto znesek 500 zlatih mark za svoje namene. Vlada se je tudi ponudila, da bo vsaka tri leta na državne stroške izdala poročilo o kongregaciji. Zares vzorna kongregacija!

J. Pavlin.

Klic po materi. V jutro ali na večer vstopi v kako ljubljansko cerkev. Pred Marijinim oltarjem gori svečka. V poltemi kleče mladi ljudje. Ali so same osebne prošnje? V današnji mladini je močan klic po skupni Materi. Lepo pravi oklic trierske mladine: »Mi hočemo priboriti materi božji Mariji ono mesto, ki ji gre v današnji dobi. Mi hočemo, da živi v nas in v našem narodu sveta ljubezen do Marije. Mi hočemo v nas zbuditi smisel za čisto in sveto življenje in v naših tovariših. Mi hočemo kot katoliški fantje gojiti plemenito viteštvo do tovarišic. Marija je naša vodnica v deželo mladosti in veselja in pravega krščanstva.«

Borba za Boga. Dragi prijatelj! Religiozno življenje pozna notranje boje. Brez boja ni rasti. Resnično življenje se poraja vedno v bolečinah. Potrebno pa je, da se navežeš na Boga. On je Bog živih. In za to gre, da se ti v vsej svoji iskrenosti in resničnosti izročiš Bogu. Ko se včasih razgleduješ z vrha svoje mladosti, vidiš grozne prepade in nevarnosti. Vpada ti pogum? Ne! Mlad si, vsak dan stopi pred svojega Gospoda in govori: »Gospod, ne odstopim od Tebe, dokler me ne blagosloviš za sveti boj!«

Borba proti... »Niso toliko grehi, ki najbolj žalijo Boga, ampak brezbriznost, ki jo imajo ljudje do greha.« — Znameniti dunajski voditelj mladine M. Pflieger pravi:

»Ne morem dovolj poudariti, kolikokrat mi je ta beseda pomagala, kadar se je zatekel k meni mlad človek, ki je obupal nad svojim izgubljenim življenjem.« Ni greh, ampak malodušnost, nebriznost je, ki po vseh padcih in neuspehih vrže nesrečnike v prepad. Vedimo: čeprav nismo v milosti in ljubezni božji zaradi greha, vera in upanje ostane. Mlad človek mora vnovič v boj za lepoto svoje duše in čiste mladosti.

Luč. Na grobu mladega kongreganista gori svečka in ga krasi sveže cvetje. Ob njem moli mlad student. »Kdo ste Vi, dobri gospod, ki prihajate na grob mojega sina?« ga vpraša nekoč žalostna mati. »Sem prefekt kongregacije, v kateri je bil Vaš pokojni.«

Murska Sobota. Dovolite mi, predragi bratje kongreganisti, da se tudi jaz oglasim — prvokrat — v našem krasnem listu »Naša Zvezda« v imenu naše DMK. Kako živimo? Kako se gibljemo in delamo? Ne bom Vam tega opisoval na dolgo, saj ni nič takega, kar bi lahko služilo v spodbudo in zgled. Zavedamo se, da smo dijaška Marijanska kongregacija nižješolcev — tu ni višjih razredov — zato moramo biti že iz tega ozira skromni. Vendar Vas zagotavljamo, da pridno delamo.

Naše delo je navznotraj: z zvestobo marijanskim načelom in z evharističnim življenjem se hočemo boljšati, krepiti in se pripravljati za bodočnost. Naj omenim, da je bilo v lanskem šolskem letu na tukajšnji gimnaziji rimsko-katoliškega dijaštva 68%, evangelijskega dijaštva 28%, izraelskega dijaštva 2%, pravoslavnega dijaštva tudi 2%.

Mnogo imamo prilike za dober zgled in za požrtvovalno medsebojno ljubezen. V lanskem šolskem letu je imela naša DMK 42 rednih članov z misijonskim in evharističnim odsekom. Letos pa hočemo to število in našo delavnost podvojiti, potrojiti.

Z ljubim Sinom nas blagoslovi Devica Marija!

R. I.

Zborovanje božjega kraljestva, tako so imenovali zborovanje, ki ga je priredila misijonska križarska vojska dijaške mladine v Salzburgu od 2. do 6. avgusta 1932.

Pri tem zborovanju so sodelovali predvsem kongreganisti. Zunanja slika je bila pestra, živa: izvidniške in druge uniforme, modre čepice in čisto civilne obleke. Večina dijakov pa je imela belo srajco in modro kravato avstrijske kongregacijske zveze. Vso to zunanjo raznolikost pa je družila ena volja, ena misel, ena duša: osvojiti si svet in ga preoblikovati v Kristusu in za Kristusa po Mariji.

Zborovanje se je pričelo s posvečitvijo tabornega križa in Kristusove zaslave v taborišču. Velikopoteznost je vtisnila takoj v začetku svoj pečat zborovanju. 3. avgusta zjutraj so predvajali v dveh največjih kinih slike o delovanju misijonarjev v tujih deže-

lah. Zvečer je bila bakljada; v sprevedu so šli »napadalni« prapori, zamisel nemške katoliške mladine. Nato vrsta za vrsto, veličasten spreved luči, ki mu ni bilo videti konca. Popolnoma tiho so korakali; bilo je v sprevedu 1200 odločnih in pogumnih fantov. Samo sem in tja je zadonelo v mogočnem zboru iz spreveda: Kristus mora vladati! Bog hoče tako! Po Mariji! Amen! Pred cerkvijo so prisegali Kristusu Kralju.

Drugi dan so se zbrali v Mozarteumu. Govor o veliki nevarnosti boljše vizma. Popoldne so romali k Maria-Plein. Trejni dan je bil prvi petek. Skupno sv. obhajilo. Govor o praktičnem misijonskem delu. Dr. Ueda, Japonec, je govoril o razmerah v njegovi domovini. Popoldne izleti. Zvečer višek zborovanja! Vsi so se zbrali na pokopališču St. Peter. Pokopališče je bil poln gozd zastav in praporov. Velikanski križ je žarel v lučkah mogočno in svetlo v temno noč. Škofijski voditelj Gigmeyr je spregovoril toplo in iskreno besedo: »Na tleh, z mučeniško krvjo oškropljenih stojimo. Tudi mi smo poslani, da se žrtvujemo za Kristusa.« Zvonovi so zapeli in klicali čez hrib in plan, da katoliška mladina prisega zvestobo Kristusu do zadnje kapljice krvi. Naslednje jutro je bila kratka zaključna slavnost v Boromeumu, ki je izvenela v besede: »Ite missa est, — ne odpušteni ste, marveč poslani ste, poslani v svet: za Kristusa z Marijo, Bog hoče!«

Prvo zborovanje vseh ameriških kongregacij iz Unije je bilo poleti 1928 v mestu St. Louis. Tega zborovanja se je udeležilo 1300 kongreganistov iz vseh delov obširne države. Referate in razgovore so imeli dijaki sami. Z ognjem in ljubeznijo so razpravljali o velikih stvareh: o presv. Eucharistiji, o spoštovanju do dekleta in žene, o katoliškem tisku, o verouku na drž. šolah, o karitativnem delu. In kar je glavno, sklepi niso ostali na papirju. To zborovanje je bilo kakor ogenj, ki je vzplamtel v mogočen marijanski kres. Na drugem splošnem zborovanju, ki se je vršilo čez dve leti (1930) v Chicagu, je bilo že 3000 udeležencev. Nastop dijakov in dijakinj je bil tako navdušen in prepričevalen, da so celo voditelji strmeli in se čudili. Poročila o izvršenem delu so bila nad vse razveseljiva: liturgično in evharistično življenje povsod napreduje, prejemanje pogostega sv. obhajila, molitev rožnega venca, vsakdanje kratko premišljevanje je prišlo skoraj pri vseh kongregacijah že v navado, obiski po bolnicah, ubožnicah, v revnih družinah se vrše redno, kongregacije so poskrbele za javna verska predavanja, za širjenje katoliškega tiska, za dobra oddajanja po radiu itd. Uspehi so dali nove pobude za nadaljnje delo. Škofje vidijo v kongreganistih goreče in zveste apostole Katoliške akcije. Vodstvo kongregacij je v česni zvezi s cerkveno hierarhijo. Vodstvo je prešlo že od 99 škofov prisrčne pozdrave in pohvalno priznanje za tako plodonosno delovanje v korist katoliške Cerkve.

Kongregacijsko glasilo »The Queen's Work« izbaja vsak mesec in ima 85.000 naročnikov. V čem je vzrok teh velikih uspehov ameriških kongreganistov? Gotovo v njihovi izredni aktivnosti in velikopoteznosti. Na vseh svojih zborovanjih poudarjajo:

Hočemo služiti Kristusu, hočemo ljubiti in častiti Marijo, hočemo delati za Cerkev; pa ne morda zato, ker smo slučajno rojeni kot katoliki, ali ker smo bili tako vzgojeni, marveč ker smo prostovoljno in z veseljem prevzeli to nalogo. Mi se obvezujemo popolnoma prostovoljno, da bomo celi kongreganisti in odločni katoliški voditelji.« Ali ne povedo tudi nam te besede mnogo? A.

Kongregacijska taborna in potovalna obleka je prišla že zelo v navado v Nemčiji, Avstriji in tudi drugod. Obleka ni nastala iz potrebe po kakšnih paradnih nastopih, mar-

več iz potrebe po primerni obleki za življenje v naravi. Zato je obleka zelo praktična in trpežna, a hkrati dovolj slikovita in fantovska. Klobuk je sešit iz nepremočljivega platna sive barve, s širokimi krajniki, ki se dajo na eni strani upogniti navzgor. Varuje pred dežjem in solnčnimi žarki. Srajca je iz močnega rjavkasto-rumenega blaga, hlače pa so temno-zelene barve. Širok usnat pas črne barve je pritrjen tudi z jermenom preko desne rame. Za taborno življenje in daljše potovanje je prav, da imajo posamezni oddelki (5 članov) malo trikotno zastavico s poljubnimi znaki in barvami. Primerno pa je, da ima praporeček vsaj na eni strani kongregacijski ali verski znak. Kdor se za tako obleko zanima, naj se obrne na upravo

René Bazin. Letos koncem maja je odšel v večnost francoski pisatelj René Bazin. Gotovo spada med najčistejše, najbolj dovršene umetnike, je nenadkriljivi mojster v ubranosti in jasnosti izraza, v podajanju ostro izklesanih značajev. To mu priznava vsa literarna kritika, tudi tista, ki je sovražna njegovim verskim načelom. — Mnogi izmed mlajših sicer pogrešajo v njem tisto neugnano silo najmodernejših. Bazinovo življenje ni pozorišče bojov, ko se katoliški pisatelj s strahom sprašuje, kako bo mogel lepo in pošteno opisati vso nizkotnost in umazanost popačenega sveta. So pa tudi še mnogi, ki željno gledajo v to svetlo življenje, ki se je venomer razvijalo v ravni črti proti Bogu. — Bazin je bil zelo plodovit pisatelj. Slovenci pa imamo prevedeno: *La Terre qui meurt* — Gruda umira (Iz. Cankar) in *De toute son Amé* — Iz vse duše (Niko Kuret). Njegov zadnji roman je *Magnificat*, večerna pesem njegovega življenja. Bil mu je izmed vseh najljubši. — Ob njegovi zadnji boleznii mu je poslal sveti oče svoj blagoslov in pismo, kjer mu daje častni naslov »velikega kristjana« ter pravi, da je bil »verno orodje božje v dušah bravcev«. Te besede iz ust Kristusovega namestnika povedo mnogo! — Mnogi, mnogi izmed katoliških pisateljev žele, kakor tudi mi sami želimo, da bi se moglo reči tudi o njih, kar je oni dan zaklical Joseph Ageorges: »Katoliški romanopisec je stopil včeraj pred svojega Sodnika, in ni mu bilo treba preklicati nobene svojih vrstic...«

François Mauriac in njegova dela. Potrebno je spregovoriti o nekaterih knjigah, katere sicer niso za vsakega kongreganista, o katerih pa mora biti poučen, ker se o njih mnogo govori, ker so prevedene tudi v naš jezik in jih je izdalo naše katoliško založništvo.

Med temi so knjige Fr. Mauriaca. Eno njegovih del že imamo: *Le Baiser au Lépreux* — Gobavca je poljubila. Kmalu izide drugo: *Le noué de vipères* — Gadje leglo.

Mauriac je katoliški romanopisec in praktičen katoličan. Letos je bil imenovan za predsednika Leposlovnega društva v Parizu (*Société des Gens de Lettres*). Francoski katoličani so ponosni, da imajo svojega moža na tako odličnem mestu, kjer je naslednik V. Hugo-a in H. de Balzac-a.

O religioznosti R. Bazina moremo soditi po njegovem Charles de Foucauldu, ki je Kristusov popolni učencec. Mauriac pa je izdal pred letom premišljevanja o liturgiji Velikega četrtega. Ta njegova knjiga nam daje dokaz o religioznem življenju in udejstvovanju vernika, ki redno zahaja v kapelo benediktincev v Parizu, rue Monsieur... Eno stran iz Velikega četrtega je prinesel lani »Slovenec«.

Toda pri vsem tem poudarjajo francoski katoličani, da romani Mauriaca niso za mla-

dino, da jih tudi višješolec ne sme vzeti v roke, ne da bi prej vprašal za svet modrega moža. — Sicer bi bilo lahko ugovarjati Mauriacu, da so njegovi spisi vse preveč počutni in nasladni. M. je namreč spoznal, koliko tragike more unesti vera v človeka, ki je podvržen svojim slepim nagonom in grehu. Zato je doživel na poseben način problem katoliškega pisatelja: kako naj bo življenjsko resničen in umetnik... ne da bi obenem pohujševal. V tem duhu se giblje njegovo delo *Le Baiser au Lépreux*. V knjigi *Le noué de vipères* nadaljuje v isti smeri: podaja nam človeško življenje, ki raste iz močvirja in strasti in se bori z zahtevami vere — kdo bo zmagal? Motno in temno ozračje je v njem, brezbržnost, jeza, sovraštvo. To je roman skopuštva in sovraštva družine, ki se grdo zaroti proti lakomnemu in zavistnemu očetu. Ubogi skopuh, žarek ljubezni bi mu bržčas omehčal srce, toda ta žarek mu ne zasije. Kajti, pravi M., »svet moraš zadeti v srce. Iščem tistega, ki bi dopolnil to zmago; za to pa bi bilo potrebno vprav tisto Srce vseh src, ki je žarišče vse ljubezni«. Roman je pesimističen, kljub žarkom poezije, vere in ljubezni.

Vprav zato teh dvoje del ni za mlade ljudi. Neprecenljiva škoda bi bila, prezgodaj, pred dovršenim telesnim in umskim razvojem, prebresti močvirje človeškega življenja. Marsikateri bi v njem obtičal, vsekakor pa bi prezgodaj napolnil svojo mlado dušo z njegovimi žalostnimi slikami in jedkimi občutki. Prišel bo čas, ko boš dozorel tudi za to, a sedaj še ne! — Zato: Kdor bi mislil, da sme vse čitati, ne bi več bil po duhu naš. Takšno mišljenje bi bilo igračkanje z božjim soncem in s Kristusovo milostjo v nas. Vsekakor nedosledno in nezrelo. Marsikateri so včasih tako ravnali in — zapustili za vedno naše vrste. Kdor misli, da sme vse videti in slišati in čitati, je pač zapisan poginu. Mi pa, kongreganisti, moramo znati izgovoriti vsaj odločni »ne«!

S. J.

Rešen!

»Poznaš Grida?« — »Zal, ne.« — »Boga zahvali, da ga ne poznaš.« — Ivan se je včeraj z njim sestal, pa ni sestanek trajal dolgo. Telesno je Grid povprečen. Petnajst let je star, rjavkaste polti, nemirnega pogleda, korak počasen, nesiguren.

Nravstveno hodi po tisti široki cesti, ki pelje navzdol. Ivan je bil torej včeraj z njim na nekem samotnem kraju v bližini leščevja. Predmet pogovora je bil vsakdanji: dež, lepo vreme itd. Ivan pa je opazil, kako oni počasi stopa s poti: dvomljivo namigavanje, sklizka govorica, bolno namigavanje, vse to je merilo vedno jasneje... Ostro je gledal svojega žalostnega spremljevalca, pa se vprašal, kaka strašna gniloba mora ležati na dnu te duše,

da izpuhleva tak mrliški duh. Nesrečnež se je smejal v zadregi, bolno, vražje. Tedaj pa se je Ivan obrnil in odšel. Sel je čez brezmadežne poljane, kjer pliški pojo, kjer se evetlice odpirajo soncu in se leskečejo kamenčki na dnu čistih potokov. Spomnil se je na zgodbo o Kajnu. »Pojdiva na samotni kraj,« je dejal hudobnež. In še tisti dan je Abela ubil. Pred kapelico, posvečeno Mariji Tolažnici, se je vrgel Ivan na kolena. Ob nohah prečiste Device je molil za vse tiste razsipne otroke, ki razmelavajo svoje bogastvo in puščajo svoje veselje na temnih križpotjih. Molil je tudi za vse tiste, na katere preži skušnjava, da bi ostal nedolžen njih pogled in njihove duše neomadeževane. J. B.

Ali so dijaki še idealni? Študent je študent, si govorijo ljudje in zraven kajpada mislijo, da je pripravljen samo za hudomušne norčije. A v Londonu prav dijaki pobirajo miloščino za številne bolnišnice. V Parizu pa se je primerilo tole: Družba veselih dijakov jo primaha po samotni ulici v Quartier Latinu. Tu zagledajo na tlaku raztrgano staro revico, pred njo na cesti pa voziček zelenjave. Od jutra že čepi tu in vabi kupce, pa blago kar noče iti v denar. Mladi fantje ji rečejo nekaj besed, pograbi voziček in hajd z njim na veliko cesto, kjer na vse pretege hvalijo svoje blago, repo in česenj. Nekaj minut samo, pa se vrnejo k ženi v samotni ulici, kjer ji zopet prepuste voziček in izroče izkupiček.

Sodobna mladina brez idealizma? Mnogo je fantov in deklet, ki jim je ideal ali vzor uživanje. Pa niso vsi taki! Dr. Grenfell v Ameriki je med domačini na Labradorju ustanovil misijon. Prva leta napornega pionirskega dela kar ni mogel dobiti sotrudnikov, ko je letos objavil, da potrebuje deset pomočnikov, se mu jih je takoj ponudilo nad sto! In značilno je, da jih ni vabil z besedami: lahko delo, dobra plača, šesturni delavnik, udobno stanovanje, kovanje, žoga, tenis itd! Takole jim je pisal: »Rečem vam samo toliko, da ne dobe plače nobene, da je delo zelo nevarno, grozansko enolično in treba zanj pravega junaka.« Ko je izvedel za uspeh svojega vabila, je veselo ugotovil: »Doba Vikingov ni bila bolj junaška in Križarji nič bolj idealni od današnje mladine!«

Nemška katoliška mladina

Razne zveze nemške katoliške mladine so se združile v veliko združenje »Katoliška mladina Nemčije« (KJD). To združenje hoče doseči, da bi posamezne zveze kljub samoupravi in samostojnosti, spolnjevale v medsebojnem soglasju skupne naloge, ki jih imajo v Cerkvi, narodu in državi. Namen katoliških mladinskih zvez je v glavnem ta, kako buditi in vežbati dušne in telesne moči mladih ljudi, kako jih vzgajati v zavedne katoliške osebnosti. Pedagoški sistem katoliških zvez sloni na avtoriteti, religioznosti; zajame človeka celotno, zato se kažejo povsod lepi uspehi.

Zveze KJD razdelimo lahko po njihovem svojstvu in postanku v tri skupine: župniška društva, stanovska društva, skupine, ki so nastale iz mladinskega gibanja. Največji dve kat. mladinski društvi sta: Katoliška mladinska zveza (Jungmännerverein, JMV), ki šteje okrog 400.000 članov in Osrednja zveza katoliških dekliških združenj, ki šteje okrog 800.000 članic. Obe zvezi sta zgrajeni na župnijskih društvih in obsegata v vsaki župniji mladino iz vseh krogov in socialnih položajev. Člani JMV so povečini iz delavnih vrst v mestu in na deželi, vendar je zraven tudi 25.000 srednješolcev. Cilj JMV je, da vzgoji v svojih vrstah prepričane, dosledne katoličane, ki vrše vestno svoje dolžnosti v družini, v svojem poklicu in med ljudstvom. Obenem so pripravljene za apostolsko gorečnostjo in požrtvovalnostjo delati za utrditev Kristusovega kraljestva, da sodelujejo s Cerkvijo. Da se društveno življenje bolj uspešno vrši, ima JMV skoraj povsod izpeljano trojno razdelitev: Jungenschar, za šolsko mladino; Jungenschaft za 14—18 letne fante; Jungmannschaft za starejše. Od sekcij in skupin JMV je gotovo najvažnejša DJK (Deutsche Jugendkraft) = »nemška mlada moč«. Je to telovadna in sportna sekcija za telesno vzgojo in šteje 225.000 članov. Omembe vredne so tudi skupine »Sturmschar«, v kateri so skupine po načinu mlad. gibanja, in »St. Georgspfadfinder«, izvidniki svetega Jurija.

Na Bavarskem obstoja poleg JMV še zveza bavarskih kat. fantovskih društev s 36.000 člani.

Na stanovski podlagi sloni društvo katoliških pomočnikov (Gesellenverein), ki ga je ustanovil bivši čevljarski pomočnik in poznejši duhovnik Adolf Kolping († 1865). To društvo ima skupno 170.000 članov. Društvo zbira rokodelske in industrijske pomočnike in jim hoče predvsem nadomestiti domačo družino. Svoje delo vrši pod geslom: družina, demokracija, mir med narodi. Posebej so organizirani mladi trgovci in trgovski nameščenci. Njih društvo se imenuje zveza katoliških trgovcev Nemčije (KKD) in šteje 13.000 članov. Stanovsko organizirana je tudi delavska mladina in sicer v kat. delavskem društvu WJ, ki združuje 48.000 mladih delavcev in delavk.

Tudi dijaki imajo svoje lastne zveze. Akademiki so organizirani v CV, KV in UV s 15.000 aktivnimi člani. To so katoliška akademska društva na nemških univerzah. Med srednješolei sta dve katoliški organizaciji najvažnejši: »Neudeutschland« in Marijine kongregacije. ND ima cilj, da svoje in družabno življenje uravna in oblikuje po načelih mladinskega gibanja v katoliškem smislu. Šteje 16.000 članov. Marijine dijaške kongregacije (MC) na srednjih in višjih šolah štejejo 8000 članov, so pa v močnem razmahu, ker so bile MC do 1918 v Prusiji prepovedane in se šele v zadnjih letih svobodno razvijajo. A.

„Naša Zvezda“ je dijaški list in ima med njimi doslej 1200 naročnikov. (Nekatere kongregacije imajo do 100 izvodov.) Vsak dijak, ki se resno pogloblja v svoje versko in etično življenje in hoče postati katoliška aktivna osebnost, naj se pridruži močnemu svetovnemu kongregacijskemu pokretu.

V svrhu sodelovanja in zanimanja za resna življenjska vprašanja razpisujemo

tri nagrade po Din 55.—, 50.— in 45.—

za tri najboljše sestavke:

„Kaj bi kongreganist povedal svojim tovarišem v radiju za Novo leto.“

Spise pošljite do 1. jan. 1933 na uredništvo. Vabljeni ste dekleta in fantje. Vse tri spise bomo priobčili v novoletni številki „Naše Zvezde“. Obseg naj bo dve strani lista.

Uredništvo in Upravništvo

Šah

Lani smo na željo kongreganistov otvorili šahovsko rubriko. Veliko zanimanje je vzbudil članek o novoromantiki šaha in igra v simultanki med Aljehinom in nadarjenim mladim Bogdanom Pušenjakom, z zmago slednjega. Šahovska igra je med dijaštvom po kongregacijah v zimski »seziji« zelo živahna. Nudili bomo različne primere šahovskih prvakov za šolanje in tekmovanje. Ljubljanske kongregacije so lani priredile v Križankah turnir, ki je pritegnil veliko število igralcev in kibicev. Kako je šah pri nas že zelo splošno razširjen, pričajo simultanke slov. šah. mojstra Vasje Pirca, ki jih je pretekle dni odigral v večjih krajih Slovenije.

Priobčujemo damski gambit, ki sta ga odigrala na svetovnem turnirju dne 20. januarja 1932 na Semeringu prvaka:

E. Bogoljubov:

1. d2—d4
2. c2—c4
3. Sg1—f3
4. Sb1—c3

R. Spielmann:

- d7—d5
- e7—c6
- Sg8—f6
- e7—e6

5. e2—e3	Sb8—d7
6. Lf1—d3	Lf8—e7
7. 0—0	0—0
8. Dd1—e2	b7—b6
9. b2—b3	Le8—b7
10. Le1—b2	c6—c5
11. Ta1—d1	Dd8—c7
12. Sf3—e5	c5×d4
13. e3×d4	Ta8—d8
14. f2—f4	g7—g6
15. Ld3—b1	Tf8—e8
16. Td1—d3	Sd7—f8
17. Td3—g3	a7—a6
18. h2—h4	Sf6—d7
19. h4—h5	Le7—f6
20. c4×d5	e6×d5
21. h5×g6	f7×g6
22. Sc3—d1	Lf6—g7
23. Sd1—e3	Sd7—f6
24. f4—f5	Sf6—h5
25. Tg3—h3	Te8×e5
26. d4×e5	Lg7×e5
27. f5×g6	h7×g6
28. Lb1×g6	Sf8×g6
29. De2×h5	Preda

Mohorjeva tiskarna v Celju r. z. z. o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovaške, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih svezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priložnost.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih zbranih spisov in prvovrstnih drugih izvornih slovenskih knjig in prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

*H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in hlačevine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblačil ter vja-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in knjigoveške potrebščine.

A. JANEŽIČ

LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

